

HALKIN KURTULUŞU

13 HAZİRAN 1977
250 KURUŞ
60

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Çetin mücadele günleri

Şimdi seçimlerden beklenen "büyük" değişikliklerin elde edilemediğini gören reformist kamuoyu derin bir hayal kırıklığı ve şaşkınlık içine girmiş bulunmaktadır.

MC'nin, hem de daha pekişmiş MC'nin hükümet ola bilmesi ihtimali kolay yolla "demokrasi"ye ulaşabileceklerini zannedenleri derin derin düşündürmektedir.

Düzen savunucusu ve uzlaşmacı "sol"un durumu iç ferahlatıcı değildir. Sosyal-faşistlerin ve şimdiki reformist uzlaşmacı CHP'nin gölgesine sığınmış olan bu kesim, her ne kadar hala CHP çığırtkanlığı yapmakta diretiyorsa da, açığa vuramadığı tedirginliklerin ve korkuların etkisi onun derinden derine sarsılmasına yol açmaktadır.

"Seçim" emekçi yığınlara, hayatı en çekilmez bir yoksulluğun ve sefaletin pençesinde geçiren "ücretli kölelere", topraksız köylüye, memura, öğretmene ve diğer çalışan milyonlara ne getirmiştir? Seçim, reformist masallarda anlatıldığı gibi "ak oylar"la "kara" silahları susturabilmiş midir?

Seçim azgınca artan fiyatları, piyasa darlığını işsizliği, bırakalım durdurmayı, yavaşlatabilecek midir?

Seçim, gerçekten Ecevit'in iddia ettiği gibi "fiilen iktidarda bulunan" faşizmi yenmişmidir?

Cevapları HAYIR olan bu sorular, reformizmin ve sosyal faşist demagojinin külüstürlüğünü, gerçeğe, hayata aykırılığını ortaya koymaktadır.

Emekçinin hayatı daha da çekilmez olmaya devam ediyor, işçi haklarına göz dikmiş olan hakim sınıflar alabildiğine azgın saldırıyorlar, faşist diktatörlüğün çarkları emekçileri ezmeye, kürt ulusunu milli baskı altında tutmaya, devrimcileri katletmeye devam ediyor.

Bu şartlarda hangi şaşkın "siyasi" çıkıp da halkın bir kez daha "yeni seçimlere kadar sabretmesini" önerebilir?

Halk hiçbir zaman karanlığa esir olmayı kabul etmeyecektir. O coşkun bir seldir ve bütün karşı devrimci bentleri yıkarak sosyalizme ulaşacak güce sahiptir

CHP "kolay kurtuluş yolu" hayallerini yaygınlaştırarak kitlelerin devrimci uyanışının önüne set çekmeye çalışmış, bu şekilde sosyal-faşistlere ve faşistlere, yani işbirlikçi hakim sınıflara ve emperyalizme hizmet etmiş, halkın kurtuluş mücadelesine zarar vermiştir.

Proleter devrimciler, yıllardır kitlelerin "kolay çözüm yolu" hayalleriyle avunmalarına karşı mücadele etmişler, pasifist, parlamentocu, pazarlıkçı ve hakim sınıflarla "uzlaşma" eğilimi gösteren veya uzlaşan bütün anlayışları eleştirmişlerdir.

Bugün seçim efsanesinin tuzla buz oluşunun hemen ertesinde, bu eleştirileri bir kez daha tekrarlamak, hala uyuyan "demokrat"ları bir kere daha uyandırmak için sarsmak, bir görevdir.

Emekçi halkın tatlı hayallerle uyuşması, onun hayatını daha da çekilmez ve karanlık hale getiren başlıca nedenlerden biri-

De.sa.7.sü.7'de

SİLAHIMIZ: GENEL GREV

Genel greve doğru yürürken faşist ve sosyal-faşist sendikacılığa karşı kararlı mücadeleler verelim

Geçen Eylül ayında işçi sınıfı tarafından yeni bir silah kullanılmıştı: Genel Grev. Bu silah sosyal faşist sendikacılara, Amerikancı faşist sendikacılara rağmen kullanıldı ve bütün aksamalara, sabotaj ve engellemelere rağmen belli başarıların kazanılmasında etken oldu.

MESS ve benzeri açık ve gizli hakim sınıf örgütleri o günden bu yana Eylül direnişlerinden dersler de çıkartarak daha şiddetli saldırılara hazırlanmışlardır.

Önümüzdeki döneme damgasını vuracak olan, işçi sınıfı ve tüm emekçi halkla hakim sınıflar arasındaki çatışmaların bu temel üzerinde keskinleşmesi olacaktır.

İşçi sınıfının sendikal hakları, işbirlikçi burjuvazi tarafından fazla görülmektedir. Hakim sınıflar bu hakları kısatlayabilmek için uzun süreden beri hazırlanmaktadırlar. Onlar ellerindeki bütün silah ve araçlarla bu saldırıyı uygun bir zamanda başlatmayı düşünmekte ve fırsat kollamaktadır.

İşçi sınıfı çetin mücadelelerle kazandığı haklarını sonuna kadar savunacaktır.

Bu mücadelede hakim sınıfların ellerindeki en etkili silahlardan biri de sendikal hareketin başına çöreklenmiş ve hakim sınıfların çıkarlarına uygun olarak sendikal mücadeleyi yozlaştıran sendika ağalarıdır. Faşist ve sosyal faşist sendika ağaları işçi sınıfının başarı kazanamaması, siyasi mücadelesi ile sendikal mücadelesini birbirine bağlayamaması için ne gerekirse yapmaktan kaçınmamaktadırlar.

Onlar, bu günün koşullarında da işçi sınıfına düşman saflarda; hakim sınıfların hizmetindedirler.

DİSK yöneticisi sosyal faşistler de Amerikancı faşistler de aslında aynı sınıfın çıkarlarına hizmet ediyorlar.

DİSK yöneticileri bu günkü koşullarda işçi sınıfını pasifist ve reformist hayallerle güçsüz ve bilinçsiz tutmaya çalışmaktadır. DİSK yöneticileri sinsi yöntemlerle ve tamamen kendi sınıfsal çıkarlarını esas alarak işçi sınıfını sözümona "direniş"e, "mücadeleye" çıkarmaktadırlar. Bu sözde direnişler, sadece görünüşü kurtarmak ve Amerikancı işbirlikçilere şantaj yapabilmek için yapılmaktadır.

DİSK yöneticilerinin başlatmak zorunda kaldıkları MESS grevi, (İşçi sı-

De.sa.7.sü.3'de

FAŞİST TERÖR SÜRÜYOR

Hasan Doğan faşist katiller tarafından işkenceyle öldürüldü

Hasan Doğan 27 Mayıs gecesi Saraçhane civarında bir arkadaşıyla afiş asmaktan dönmekteydi. Astıkları afiş Ankara Halk Oyuncuları tiyatrosunun afişleriydi. Afişleme bitmeden biraz önce yeraltı geçidi civarında faşistleri görmüşlerdi. Saraçhane geçidine geldiklerinde, afişlerin faşistler tarafından yırtılıp yırtılmadığını kontrol etmek için Hasan'ın yanındaki yoldaşı geçidin altına indi. Hasan geçidin üstünde arkadaşını bekliyecekti. Arkadaşı geçidin altını kontrol ettikten sonra yukarı çıktığında HASAN'ı bulamadı. Yanına yaklaşan faşistler "Gel arkadaşın seni çağırıyor" diyerek onu da yakalamıya çalıştılar, fakat başaramadı-

De.sa.7.sü.1'de

Ertuğrul Karakaya'nın katledilmesi ODTÜ'ye yönelecek yeni saldırıların başlangıcıdır

Baskı ve zulüm halkın mücadelesini durduramaz

Halkın yükselen mücadelesine azgınca saldıran işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü, geceyarıları, çelik yelekli tomsonlu vurucu timlerle devrimcilerin evlerine baskınlar düzenlemekte, "anarşi yuvası", "silah deposu", "bir hücre daha yakalandı" şeklinde yalan ve düzmecelerle devrimciler işkencelerden geçirilirken, tutuklanırken, halk içerisinde de panik yaratılmaya çalışılmakta, gözdağı verilmektedir.

İşkencehanelerde devrimcilere aslı olmayan hayali "gizli örgüt" mensubu olmak zorla kabul ettirilmeye çalışılmakta, hiç ilgisinin olmadığı olaylar üzerlerine yıkılmaktadır.

Bütün bu saldırılar, bu yalan ve düzmece kampanyaları halk içerisinde panik yayarak yılgın-

De.sa.7.sü.1'de

Faşist Diktatörlüğün ODTÜ üzerindeki tertip ve saldırılarının bir parçası olarak ODTÜ öğrenci temsilcisi Ertuğrul Karakaya, Jandarmalar tarafından katledildi.

Bu saldırı, ODTÜ' nün faşist bir kamp haline getirilmesi için planlı bir şekilde yürütülen ve MİT ajanı HASAN TAN'ın rektörlüğe atanmasıyla gittikçe yoğunluk kazanan saldırıların bir parçasıdır.

Saldırının ve Ertuğrul Karakayanın katledilmesinin arkasından yurtlar basılmış, arama yapılarak terör estirilmiştir. Öğrencilerin kararlı direnişi karşısında daha önce arıyamadıkları yurtları böylece aramayı başarmışlardır. Bu saldırı, ODTÜ'deki mücadeleyi yoketmeyi amaçlıyan yeni yeni saldırıların başlangıcıdır.

Bu saldırı, faşist diktatörlüğün halkın mücadelesini ve onun bir parçası olan gençliğin mücadelesini kan ve terörle bastırmaktan hiç bir zaman vazgeçmiyeceğinin en açık bir kanıtıdır; "Ak oyların kara silahları susturacağı" edebiyatının halkı ve halkın gençliğini uyutmak için uydurulmuş masallar olduğunu göstermektedir.

ODTÜ üzerindeki oyunlar ve saldırılar, ODTÜ öğrenci ketlesinin kararlı ve aktif mücadelesiyle boşa çıkarılacaktır. Ertuğrul Karakaya arkadaşın katledilmesi ODTÜ'lü dev-

De.sa.7.sü.7'de

HALKIN KURTULUŞU

Seçimin ilk sonuçları

Seçimlerin ardından uzun bir süre seçim sonuçları hakkında gerçek sayıların değil de kalplerde yatanın boy göstermesinden sonra nihayet kimin ne kadar oy aldığı ve kaç milletvekili çıkardığı konusunda bir anlaşmaya varılabildi. Seçimler halkın kendi kaderini tayin etmesi açısından hiç bir özel öneme sahip değilse bile toplumsal gelişmenin ve siyasi güçlerin mevzilenmesi hakkında bir fikir vermesinden dolayı da değerlendirilmesi gerekli bir konudur. Ülkemizdeki son seçimler de bu açıdan önemlidir. Toplumsal ve siyasi gelişmenin yönünü belirlemek, var olan siyasi güçlerin durumunu tespit etmek konusunda önemli verilere sahiptir.

5 Haziran seçimlerinin gözle görülebilen ilk sonuçları Türkiye'de siyaset sahnesindeki kutuplaşmadır. Son yıllar ve özellikle de son aylardaki her toplumsal olayda gözüken bu kutuplaşma seçimler yoluyla bir kez daha bu olguyu ispatlamıştır.

Proleter devrimci bir siyasetin güçlü bir biçimde ortaya çıkamadığı şartlarda reformizm ve faşizm bütün diğer ara akımları ortadan silerek veya onları son derece zayıflatarak güçlenmiş ve merkezileşmişlerdir. Reformcu CHP birçok şartın

De.sa.7.sü.8'de

Sovyet revizyonistleri Stalin'in Anayasasına da el attılar

"Sovyet revizyonistleri, partinin, devletin ve ekonominin yozlaşmasının, hokkabaz şarlatan Kruşçev'in başlattığı gibi, kargaşa içinde sürmemesine büyük dikkat harcamaktadırlar. Kruşçev vaktinden önce tehlikelere yol açtığı için tasfiye edilmişti. Kruşçev'in takipçileri (Kosigin, Brejnev), partinin yozlaşmasına yol açarken, görünürde genel örgütlenme biçimlerini muhafaza etmektedirler. Onlar, birtakım kurumlarda çeşitli örgütlenme ve yeniden-örgütlemeleri hayata uygulamakta, fakat, kendilerini gizleyebilmek için devletin genel biçimlerini muhafaza etmektedirler. Onlar "anayasanın ılımlılaştırılması" ndan söz etmektedirler Onların

De.sa.7.sü.5'te

Kremlin'de saray entrikaları

Yeni Rus çarlarından Podgorni tasfiye edildi

Umulmadık bir anda; hiç bir gerekçe gösterilmeden ve açıklama yapmadan Podgorni'nin bütün yetkilerinin elinden alınması; kendisinin Devlet Başkanlığı ve Politbüro üyeliğinden atılması, Sovyetler Birliğindeki emperyalist burjuvazinin, "sosyalist istikrar" lafazanlıkları altında saklamaya çalıştığı siyasi buhranı yeniden gün ışığına çıkarmıştır.

Bütün kapitalist sınıflar gibi, Sovyet burjuvazisi de, emperyalizm ve proletarya devrimi çağının yasalarına uygun olarak, genel bir bunalımın içinde yuvarlanmaktadır.

Revizyonistler düştükleri bataklıktan kurtulamamaktadırlar. Kapitalizmin yasaları onları günden güne derinleşen buna-

-De.sa.7.sü.5'te

Polonya'da sosyal-faşist diktatörlük zulmü ve sömürüyü artırma yolunda

Uzun bir süredir ekonomik buhran kapitalist ve revizyonist ülkelere kuvvetli darbeler indirmektedir.

Fakat burjuvazi devlet aygıtını kullanarak karlarını korumakta, fiyatları ve vergileri arttırıp sömürüyü yoğunlaştırarak buhranın yükünü emekçilere yıkmaktadır.

Burjuva hükümetler büyük tekellerin kasalarını yeni karlarla doldurdukları bir sırada, şehir ve köy emekçilerine karşı peşpeşe tedbirler almaktadır. Onlar eğitim ve sağlık fonlarını azaltmakta, ulaşım ücretlerini ve ev kiralarını arttırmakta işçi ücretlerini düşürmekte, binlerce işçinin işine son vermektedirler.

Bütçeler zor durumdaki kapitalistlerin "iç finansman" kaynağı haline geldiği için kamu harcamaları azaltılmaktadır. İşçi hakları kısılmaktadır: Ücretlerin düşürülmesi, toplu işten çıkar-

De.sa.7.sü.7'de

POLONYANIN EKONOMİK DURUMU

Sovyet Sosyal emperyalistleri, "işbirliği", "ortak üretim" vs. kisvesi altında uydularının ekonomilerini kapitalist Sovyet ekonomisi ile bağlamışlardır. Polonya'nın emekçi halkı ve milli servetleri sosyal emperyalizm tarafından vahşice talan edilmektedir.

Polonya ağır sanayiinin önemli bir kesimi doğrudan doğruya Sovyet emperyalistleri için çalışmaktadır. Polonya, çeşitli sanayi dallarında tam techizatlı fabrikaları Sovyetler Birliğine göndermektedir. Polonya son 15 yıl içinde Rusya için tam teçhizatlı 16 şeker fabrikası, 12 sülfirik asit üreten fabrika, işlenmiş ağaç ve levha üreten 77 montaj kuruluşu imal etmiştir.

De.sa.7.sü.3'de

Halkın Kurtuluşu Portekiz Komünist Partisi (R) ile konuştu 2

25 Nisan 1974 darbesi

SORU: 25 NİSAN 1974 darbesinin nedenleri sizce nedir?

CEVAP: Birincisi, emperyalistlerin desteğindeki, her gün yeni silahlar hatta napalm kullanılmasına rağmen sömürgelerdeki haksız savaş her geçen gün yenilgiye doğru gidiyordu. Faşist diktatörlük, bağımsızlık mücadelelerini ezmek için her yöntemi kullanıyordu, hatta sahte bağımsızlık hareketleri bile yaratıldı. Ama her geçen gün, askerler ve küçük rütbeli subaylar arasında muhalefet çoğalıyordu, ordunun alt kademesi bu haksız savaşa karşı çıkmağa başlamış bu savaşın durdurulması için de tek yolun faşist diktatörlüğün yok edilmesi olduğu bilinci yerleşmeye başlamıştı. Ordu içinde böylece silahlı kuvvetler hareketi oluştu.

İkinci önemli neden; halkın faşizme karşı muhalefeti idi. Halk faşist diktatörlüğün ve savaşın sona ermeden, kendi yaşam şartının değişmeyeceğini kavramaya başlamıştı.

İşçi sınıfı ve halkın diğer kesimleri, 1969'daki kukla seçimle de bu muhalefetini ortaya koydu. Grevler başladı. Öte yandan şehir küçük burjuvazisi, esnaflar, büyük tekellerin her geçen gün kendilerini yokolmaya sürükleyen baskı ve sömürülerini protestoya başladılar.

Öte yandan öğrenci hareketi de son derece geniş bir hal almıştı. Özellikle gizli polis PİDE'ye karşı protestolar yaygındı. Öyleki faşizmin önemli destekleyicilerinden biri olan Katolik kilisesi bile PİDE'nin cinayetlerine karşı çıkmaya başladı.

1973'de hayat pahalılığı ve enflasyon korkunç bir hal almıştı. Savaşın yükü halkın omuzlarına biniyordu, her geçen gün kitlelerden daha fazla fedakarlık etmesi isteniyordu. Ve ilk tepki işçi sınıfından geldi. 1973 başlarında 100.000 den fazla işçi grevde idi.

Darbeyi hazırlayan üçüncü neden, büyük burjuvazinin ekonomik çöküşü idi. Burjuvazi için en önemli gelir kaynaklarından biri, kolonilerden gelen ham maddenin ilkel bir biçimde işlenip satılması idi. Fakat sömürge savaşı nedeniyle ihracat giderek düşüyor, her geçen gün ithalat fazlalaşıyordu. Faşist diktatörlüğün yapımına başladığı, bazı hava alanları, yollar vb için finansman sıkıntısı çekilmeye başlanmıştı. Dış ticaret dengesi sürekli açık veriyordu. 1973'ün sonunda petrol krizi ve buğday kıtlığı bu ekonomik iflası daha da hızlandırdı. Felaketin yaklaştığını gören büyük burjuvazi 1974'ün ilk aylarında sermayesini yabancı bankalar vasıtasıyla yurt dışında emniyet altına almaya çalıştı.

Brüksel'de Portekizli ve Türkiyelilerin alış veriş ettiği bir pazarda devrimciler, HALKIN KURTULUŞU ve Yeniden Kurulmuş Portekiz Komünist Partisi (PKP - R)'nin yayın organı VOZ do POVO gazetelerini birlikte satıyor.

25 Nisan darbesini hazırlayan nedenlerin birisi de hakim sınıflar arasındaki çelişkilerin yoğunlaşması idi. İçerde halkın ve ordunun muhalefeti ekonomik ve politik çöküş, dışarda ise eskiden beri kendisini destekleyen güçlerin, bu desteği azaltması CAETANO, rejimini güçsüzleştirdi.

Faşist diktatörlüğün içinde bir çok eğilim ortaya çıktı; KAULZA DE ARRİGA'nın başını çektiği ultra-faşist gurup baskıların daha arttırılmasından yana idi. (Kaulza de Arrıga, Hitler'in ordusunda generallik yapmış azılı bir faşisttir.) Başka bir kesim ise daha yumuşak bir politika izlenmesi bazı tavizlerle bunalımın atlatılması taraftarı idi.

Daha önce belirttiğimiz gibi, ordunun içinde askerlerle subaylar, yüksek rütbeli subaylarla, alt rütbeli subaylar arasındaki çelişki yoğunlaşıyordu.

Öte yandan gizli polis PİDE ile genel olarak ordu arasındaki çelişkilerde artmıştı

Revizyonist "Komünist" Partisi'nin halkın mücadelesini bastırmada önemli rolü oldu

SORU: 25 Nisan darbesinin gelişimi nasıl oldu?

CEVAP: 25 nisan darbesinden önce, savaşın devamını isteyen ultra faşistler Mart'ta bir darbe teşebbüsünde bulundularsa da bu başarısızlıkla neticelendi.

Silahlı kuvvetler hareketi daha çok genç subaylar tarafından organize edilmişti. Fakat bu genç subaylar tek başlarına faşizmi yok edebileceklerine inanmıyorlardı, bu nedenle de bir çok yüksek rütbeli subayla da işbirliği yaptılar. Örneğin; darbeden sonra Başkan olan Spinolla faşist bir generaldi. Stalingrad'da Hitler ordusunun bir üyesi olarak çarpışmış İspanya iç savaşında faşistlerin yanında yer almış, hemen bütün sömürge savaşları ve sömürgelerdeki katliamlarda rol almıştı. Buna rağmen, böyle bir adam devlet başkanı yapıldı.

Aslında iki 25 Nisan vardı, birisi halkın bizzat katıldığı 25 Nisan. Ve savunmamız gerekende bu 25 nisandır. Çünkü darbeden sonra faşizmi gerçekten yok etmek isteyen halk yığınları harekete geçti. Bir yandan kooperatifler, sendikalarda, fabrika ve köylerde kendi yönetim organlarını oluşturuyor; öte yandan her gün sokaklarda yapılan gösteriler ve toplantılarla bir baskı unsuru olarak hükümetin daha ileri gitmesi için çaba harcıyordu.

Politik suçluların tümünün serbest bırakılması, gizli polisin (PİDE) üyelerinin tutuklanmasında halkın rolü büyük oldu. Darbeciler ise savaşı sona erdirip halkın talepleriyle büyük burjuvanın talepleri arasında uzlaşmacılık görevini yerine getirmek istiyorlardı. Elbette egemen güçlerde bazı tavizler vererek, darbeyi kendi lehlerine çevirmek istiyordu.

İşte bunun için iki 25 Nisan vardı, diyoruz. Birisi halkın yaptığı birisi darbecilerin yaptığı.

Revizyonist K.P.'nin de darbeden sonra, burjuvaziyle uzlaşmada halkın mücadelesini bastırmada önemli rolü oldu. Daha sonra revizyonist partinin işlevini anlatmak istiyoruz ama burada, uzlaşmacılığının çok iyi bir örneğini vermekle yetinelim.

Biliyorsunuz darbeden sonraki hükümette revizyonist parti de görev aldı. (O sırada Cunhal Prag'da yaşıyordu ve ülkeye darbeyi yapan subaylar tarafından çağrıldı.) Spinolla'nın ne denli bir faşist olduğunu bilen devrimciler ve halk Spinolla'nın azledilmesi için gösteriler yapıyorlardı. Bu gösterilere karşı Cunhal: "Bu yapılanlar, sol maceracılıktır, bu gösteriler faşistlerin ekmeğine yağ sürüyor. Biz darbeyi yapan subaylarla -elbette bunlara Spinolla'da dahildi- gerçek bir demokratik devlet oluşturmaya çalışıyoruz" diyordu. Bir müddet sonra Spinolla, yeni bir faşist darbe düzenleyerek nasıl demokrasiden yana olduğunu gösterdi.

Aslında Cuntanın en etkin yedi kişisinin üçü de Spinolla gibi faşistti.

Darbeden sonra, bir tek faşist partiden oluşturulan parlementoya son verildi. Sayis polis lağvedildi. Siyasi suçlular serbest bırakıldı. Ama bunları cuntaya yapmaya mecbur bırakan her gün yüzbinlerce kişinin katıldığı anti-faşist gösteriler ve halkın muhalefeti idi.

Revizyonist parti ise her geçen gün darbenin sonuçlarını, kendi lehine çevirmek isteyen halka karşı tampon görevini üstlenmişti. Çalışma bakanı revizyonist partidendi, bu bakan grev yapan işçilere, sükunet ve grevi bırakmalarını tavsiye ediyordu. Eğer bu tip eylemler sürerse kurulmaya çalışılan gerçek demokrasinin (!) darbe yiyeceğini belirtiyordu.

28 Eylül 1974 de yapılmak istenen faşist darbeyi engelleyen de halk oldu. Hükümet her şeyin yolunda gittiğini, sakin olmak gerektiğini, tavsiye ederken, faşistler her geçen gün örgütlenmelerini daha da yoğunlaştırıyordu. Bunun bilincinde olan halk, sokaklara dökülüp barikatlar kurarak, evleri, arabaları arayarak, faşistlerin darbe teşebbüsünü boşa çıkardı. Yüzlerce silah ortaya çıkartılınca, ordudaki askerler ve küçük rütbeli subaylar da uyanarak, faşistlere karşı mücadele ettiler.

Sonunda Spinolla yurt dışına kaçtı ve darbe teşebbüsü boşa çıktı. Bu teşebbüsten sonra insiyatifi daha çok ele geçirmek isteyen halk bir çok yerlerde toprak ağalarının topraklarını işgal etti.

Portekiz Komünist Partisi ve revizyonist ihanet

SORU: Komünist Partisindeki, değişimi özetlermisiniz?

CEVAP: 1921 de kurulan parti kısa bir süre sonra tamamen illegal şartlarda çalışmak zorunda kaldı. Uzun süre önderlik görevini yerine getirdi. III. Enternasyonel'inde üyesi olan parti başlangıçta doğru bir çizgiye sahipti.

Parti 1950'ye kadar Portekiz'deki devrimci adımı, Demokratik Halk Devrimi olarak değerlendiriyor ve bu devrimde öncülüğü ise işçi sınıfının yapacağını belirtiyordu. 1950 lerde ise ortaya yeni bir teori atıldı. Buna göre devrimci adım yine Demokratik Halk Devrimi olarak kabul edilmekle beraber işçi sınıfının nicel olarak az olduğu öncülük yapamayacağı belirtiliyor öncülük küçük burjuvaziye terk ediliyordu.

Daha sonra ise (1958'den sonra) faşizmin barışçıl yöntemlerle yıkılabileceği teorileri ortaya çıktı. Parti sık sık faşizme karşı bütün "Şerefli" Portekiz'lileri birleştirmekten bahsetmeye başladı. Sınıf öncüleri ve sınıf tahlilleri bir yana bırakılmıştı.

Daha önce Stalinist olduğunu sık sık tekrarlamaktan gurur duyan parti, Stalin'in ölümü, revizyonist Sovyet K. Partisinin kuyruğuna takılarak devrimci özünü tamamen kaybetti.

Birçokları darbenin de P.K.partisinin bir eseri ve çalışması sonucu olduğunu düşünmektedir. Oysa bu doğru değildir. Partinin rolü darbeden sonra ortaya çıktı. Ve K.partisi bizzat darbeyi yapanlar tarafından çağrılarak hükümete ortak edildi.

Revizyonist parti halkın atmak istediği her ileri adımı, frenlemeye çalışıyordu.

Örneğin Lizbon'da Nato aleyhine büyük kitle gösterileri örgütlendiğinde revizyonistlerin en önde gelen, Cumhurbaşkanı adayı TV de bir konuşma yaparak, fazla ileri gidilmemesi gerektiğini, bu tip gösterilerin faşistlerin geri dönmek için harcadıkları çabalara yardımcı olduğunu, söyledi. Buna rağmen büyük kitle gösterileri gerçekleştirildi.

Komünist Partisi iktidara ortak olunca, işçi sınıfının çıkarlarının yanında olmadığını kısa zamanda gösterdi. Kısa bir süre önce, ortalama işçi ücretinin 6000 Squde olmasını önerirken, Çalışma Bakanlığı cuntadan sonra eline geçince, bu miktarın çok fazla olduğunu, ortalama ücretin 3000 Squda olmasını önerdiler. Ve işçilerin ücretlerini yükseltmek için yaptıkları grevlere de, "demokrasiyi tahrip ediyorsunuz" diyerek karşı çıktılar.

25 nisan darbesinin dersleri

SORU : 25 Nisan Darbesinden sonraki gelişmeleri kısaca özetlermisiniz?

CEVAP: 25 Nisan darbesi ile bir çok değişikliğin olduğu açıktır. Fakat değişikliklerin hiç birisi kök-

De.sa.7.sü.1'de

AYDINLIK OPORTÜNİZMİNİN FAŞİZM TAHLİLİNİN ELEŞTİRİSİ

- II -

FAŞİZM, EMPERYALİSTLER ARASI VEYA EGEMEN SINIFLAR ARASI ÇELİŞKİNİN DEĞİL, DEVRİMLE KARŞI-DEVRİM ARASINDAKİ MÜCADELENİN BİR ÜRÜNÜDÜR:

Dimitrov, faşizmi, "kapitalist burjuvazinin sınıf egemenliğinin bir sistemi ve onun emperyalizm ve sosyal devrimler çağındaki diktatörlüğü" olarak tanımlarken, sadece ikinci emperyalist savaş öncesinde ortaya çıkan geçici bir siyasi olguyu değil, aynı zamanda emperyalizmin bütün dönemleri için geçerli olan tekelci burjuvazinin bir siyasi iktidar biçimine dikkati çekiyordu, ve bunu yaparken de Leninist emperyalizm teorisinden hareket ediyordu.

Gerçekten de "kapitalist serbest rekabetin yerine kapitalist tekellerin geçmesi"yle, kapitalizmin emperyalizm aşamasına ulaşmasıyla birlikte, bu ikinci dönem eski dönemden farklı olarak ekonomik, sosyal ve siyasal platformda bir takım yeni özellikler kazanmıştır. Emperyalist dönemde, bir yandan devrevi krizler daha tahrip edeci bir karaktere bürünmüş ve kapitalizmin genel bunalım dönemi başlamıştır; bir yandan da kapitalizmin moment çelişkilerine yenileri eklenmiş ve bütün çelişkiler daha şiddetlenmiştir. Emperyalizm çağında, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki en üst noktaya çıkarken, buna bir de tekel-dışı burjuvazi ile tekelci burjuvazi arasındaki çelişki eklenmiştir. Ayrıca emperyalizmin genel bir dünya sistemi haline gelmesinin bir sonucu olarak, mali sermaye grupları ve emperyalist devletler arasında dünyayı toprak bakımından yeniden paylaşma mücadelesi ortaya çıkmış, ve daha da önemli olarak, ezilen dünya halklarının ve milletlerinin emperyalizme karşı mücadele çağı başlamıştır.

Emperyalizmin, aynı zamanda sosyal devrimler çağı olmasını sağlayan özellikler bunlardır zaten.

İşte AYDINLIK Dergisinin faşizm tahlilinde düştüğü oportünist yanılgı buradan, Leninist emperyalizm teorisini çarpıtmasından 'emperyalizmin güttüğü politikayı ekonomisinden ayırmasından" kaynaklanmaktadır.

AYDINLIK Dergisi, emperyalizm dönemindeki çelişkiler meselesini Leninist bir tarzda değil, oportünist bir tarzda ele almakta, ve emperyalizm çağının aynı zamanda sosyal ve ulusal devrimler çağı olması olgusunu çarpıtmaktadır.

AYDINLIK Hareketi, sınıf işbirliği güden oportünist siyasetine teorik bir temel yaratmak için emperyalist dönemde ulusal ve uluslararası platformdaki çelişkileri sadece bir yönüyle ele almakta, ezilen halklar ve milletlerle emperyalistler arasındaki çelişkiyi, ve proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkiyi gözardı ederek, uluslararası planda emperyalistler arası çelişkiyi, ulusal planda ise egemen sınıflar arasındaki çelişkiyi belirleyici bir çelişki olarak öne çıkarmakta ve bütün siyasi tezlerini bu temel üzerine oturtmaktadır.

Bu son söylediğimiz nokta AYDINLIK Dergisinin faşizm tahlili açısından çok daha fazla geçerlidir.

Faşizmi "bazı emperyalist devletlerin, tekelci burjuvazilerinin, dışta diğer emperyalistleri alt etmeye yönelen saldırganlığının bir ürünü" ve içte de "hakim sınıflar arasındaki barışın da yok edilmesi"nin bir sonucu olarak tahlil etmesi, AYDINLIK oportünizminin hangi teorik bakış açısına sahip olduğunun bir göstergesidir.

Faşizmi, emperyalistlerarası çelişkinin ve egemen sınıflar arasındaki çelişkinin siyasi bir "ürün"ü olarak ele almak sadece Marksist teoriyi çarpıtmak değil, aynı zamanda siyasi, tarihi ve pratik gerçeklerin de görmezlikten gelinmesidir.

AYDINLIK Hareketi bu konuda bugün bir hayli ustalaşmıştır.

AYDINLIK Dergisinin teorik siyasi tahlillerine inanmak gerekirse, "bazı emperyalist devletlerin diğer emperyalistleri altetmeye yönelen saldırısının" başlamasının hemen öncesinde, kapitalist emperyalist ülkelerde siyasi bir sistem olarak faşizme, mali sermayenin bir yönetim biçimi olarak da faşist diktatörlüklere rastlamamış gerekir. "Bazı emperyalist devletlerin diğer emperyalistleri altetmeye yönelen" ilk saldırısı birinci emperyalist savaşla birlikte ortaya çıktığına göre, birinci emperyalist savaş öncesinde Almanya, İtalya, vb. kapitalist emperyalist ülkelerde mali sermaye iktidarlarının faşist diktatörlük biçimini aldığını tesbit etmemiz gerekir.

Tarihi gerçekler tam da bu noktada AYDINLIK dergisini yalanlamaktadır.

Faşizm, kapitalizmin ikinci aşamasına, emperyalizm çağına tekabül eden bir siyasi olgu olmasına rağmen, siyasi bir sistem olarak emperyalizmle birlikte ortaya çıkmadı. Tekellerin egemenliği, hayatın her alanında 20. yüzyılın başlarında tamamlanırken, faşist diktatörlükler, faşist rejimler, ilk olarak, AYDINLIK Dergisinin öne sürdüğü gibi, birinci emperyalist savaş öncesinde değil, tam tersine birinci emperyalist savaş sonrasında, kapitalizmin genel bunalımının birinci aşamasından ve 1917 Ekim Sosyalist Devriminin zaferinden sonra belirdi. Diğer bir ifadeyle, kapitalist tekelin temel bir özelliği olan egemenlik ve gericilik eğiliminin yoğunlaşarak hayata yansıması, faşizmin siyasi bir sistem, faşist diktatörlüğün mali sermayenin bir egemenlik biçimi haline gelmesi, ancak, birinci emperyalist savaş sonrası döneme, dünyada ilk proletarya iktidarının kurulduğu döneme tekabül eder.

Zaten Dimitrov faşizmi "emperyalizm ve sosyal devrimler çağı"nın bir olgusu olarak tahlil ederken, tamamen böyle bir dönemi vurgulamaya çalışıyordu.

Çünkü dünyada "sosyal devrimler çağı" tarihi olarak emperyalizmle birlikte, mali sermayenin ekonomik ve siyasi iktidarının kurulmasıyla birlikte başlamasına rağmen, burjuvazinin iktidarını yıkan ilk sosyal devrim birinci emperyalist savaş sonrasında gerçekleşmişti. 1917 Ekim sosyalist devrimiyle emperyalist cephe, en zayıf olduğu noktada, çarlık Rusyasında yarılmıştır.

Ekim sosyalist devrimi kapitalizmin genel buhranının derinleşmesinin bir sonucudur.

"En büyük kapitalist devletlerin dünyayı yeniden paylaşmak için sürdürdükleri emperyalist mücadele, birinci emperyalist dünya savaşına (1914 - 1918) yol açtı. Bu savaş bütün dünya kapitalist sistemini sarstı, ve böylece kapitalizmin genel buhran dönemini başlattı." (Komünist Entarnasyonal Programı, sy: 28).

Birinci emperyalist savaşla birlikte kapitalizmin genel buhranının başlaması ve derinleşmesi emperyalizmin fiilen ekonomik ve siyasi olarak çöküntüye girmesini beraberinde getirmiştir.

Kapitalizmin genel buhranının derinleşmesi, ekonomik olarak, tekelleşme sürecinin hızlanması, anti-tekel sermaye kesimlerinin iflasa sürüklenmesi, paranın değer kaybetmesi, kitlelerin alım gücünün ve işçi ücretlerinin düşmesi, fiyatların alabildiğine artması vb. demektir.

Böyle bir durumda burjuvazi, buhranın bütün yükünü emekçi halkın omuzlarına yükleyerek buhrandan bir çıkış yolu bulabilir, kapitalizmin devamını ve istikrarını sağlayabilir.

Kapitalizmin genel buhranının derinleşmesi, siyasi ve sosyal platformda, mali sermayenin çeşitli kesimleri arasındaki ve çeşitli emperyalist devletler arasındaki çatışmanın artmasıyla, sömürülen geniş halk kitlelerinin ve ezilen halkların ve milliyetlerin zulme ve sömürüye karşı mücadelesinin keskinleşmesiyle, devrim dalgasının yükselmesiyle sonuçlanır.

Başka bir deyimle kapitalizmin ekonomik buhranının derinleşmesi ve bunun giderek siyasi buhrana dönüşmesi sınıf mücadelesinin keskinleşmesiyle, devrimci güçlerle karşı-devrimci güçler arasındaki çatışmanın yeni ve ileri bir boyut kazanmasıyla, devrimle karşı-devrim arasındaki çatışmanın en üst bir noktaya varmasıyla eş anlamlıdır.

Devrimci buhran dönemi dediğimiz bu dönemler, emperyalist burjuvazi buhranın bütün yükünü emekçi halkın omuzlarına yükleyerek, yükselen sınıf mücadelesini bastırarak kapitalizmin devamını ve istikrarı sağlamaya çalıştığı, başta proletarya olmak üzere geniş halk yığınlarının burjuvazinin ekonomik ve siyasi iktidarını devirerek kendi sınıf egemenliklerini kurmaya çalıştıkları bir dönemdir.

Özellikle birinci emperyalist savaş "savaşan ülkelerin bütün milli ekonomilerini kendine tabi kılmış, devlet kapitalizminin baskısını yaratmış üretici olmayan harcamaların baş döndürücü yükseklikler çıkmasına yol açmış, akıl almaz ölçülerdeki üretim araçları ve canlı iş gücünü yok etmiş, geniş halk tabakalarını felakete ve sanayi işçilerinin, köylülerin ve sömürge halklarının sırtına ölçüsüz yükler bindirmiştir. Savaş, açık devrimci kitle eylemine ve iç savaşa dönüşen sınıf mücadelesini keskinleştirmiştir." (Komünist Enternasyonal Programı, Sy: 28 - 29).

"Dünya kapitalizminin geçirdiği şiddetli sar-

De.sa.7.sü.3'de

Tutuklu Batı Tekstil işçileri

"Zindanlar, darağaçları, baskı ve zulüm biz işçileri yıldıramayacaktır"

Bizler Batı Tekstil fabrikasında çalışan 11 işçiyiz. Faşist diktatörlüğün Türkiye'deki sömürü, zulüm ve baskının bir parçası da çalıştığımız işyerinde biz işçiler üzerinde uygulanmaktaydı.

Profilo'da işçileri hunharca katleden, toprak isteyen köylülerin üzerine faşist resmi-sivil uşaklarını saldırtan, Kürt milletini yok etmek için milli zulüm uygulayan işbirlikçi tekelci burjuvazi ve feodal toprak ağalarının faşist diktatörlüğü, Türkiye'nin her yerinde olduğu gibi bizim işyerimizde de işçilerin uyanışını hazmedemedi.

Batı Tekstil'deki devrimci mücadeleyi durdurmak için sarı sendikacıların yönetiminde olan Türk'İş'e bağlı Teksif Sendikası Çamdibi şubesi ağalarından olan Hikmet Polat ve patron, işbirliği sonucu işimize son vermek istediler. Bir arkadaşımız hiç bir tutarlı gerekçe gösterilmeden işten atıldı.

Bunun üzerine biz Batı Tekstil işçileri arkadaşımızın geri alınması, baskıların son bulması, sendika temsilcilerinin bizim tarafımızdan seçilmesi için direnişe geçtik. Ancak sendika-patron-polis işbirliği sonucunda direnişimiz kırıldı. Bu kez isteklerimizi halkımıza duyurmak amacıyla Konak meydanında, açlık grevine gittik. Üzerimize tomsonlu, coplu polisler gönderildi. Bizleri kız arkadaşlarımızla birlikte coplayarak, küfrederek, yerlerde sürükleyerek götürdüler. Bu durumu protesto eden halktan dört kişiyi de götürdüler. Şu anda bizler sömürü ve zulme karşı gelen işçiler Buca Cezaevinde bulunmaktayız.

Biz Batı Tekstil işçileri halkımızı faşizme ve sosyal faşizme karşı birleşmeye çağırıyoruz. Faşist, diktatörlüğün zindanları, darağaçları, baskı ve zulmü bizleri yıldırmıyacaktır.

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK.
NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE.
KAHROLSUN MİLLİ ZULÜM.
İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE
ZİNDANLAR BOŞALSIN GENEL AF!

TUTUKLU BATI TEKSTİL İŞCİLERİ

GENEL AF HALKIMIZIN ACİL TALEBİDİR

Faşist diktatörlük halkın gelişen mücadelesini bastırmak, kendi iktidarına karşı yönelen muhalefeti susturmak, sömürüye, talana "suçlular bulmak", her türlü devrimci, demokrat, yurtsever sesi boğmak için araç olarak kullandığı zindanları tıka basa doldurmaktadır. Bugün Türkiye'de 50.000 i aşkın kişi zindanlardadır, bu zulüm evlerinde işkence, eziyet çekmektedir. Yoksul halk arasında cezaevine girip çıkmamış, ya da en azından cezaevinde bir yakını olmayan çok azdır.

Bugün bir kişilik yatakta üç kişinin, 30 kişilik koğuşta 100 kişinin yattığı, açlık, zulüm çektiği zindanların boşaltılması, tüm tutuklu ve mahkumların serbest bırakılması talebi tüm halkın acil bir talebi haline gelmiştir. Seçimler döneminde siyasi partilerin, özellikle CHP'nin halktan oy toplamak için yaptığı seçim gezirelinde "Zindanlar Boşalsın, Genel Af" sloganı halkın en çok kullandığı ve en büyük coşkuyla haykırdığı slogan olmuş, Ecevit'in sözleri sık sık bu sloganlarla kesilmiştir.

Halk için zulüm, işkence evleri olan zindanlar hakim sınıflar için düzenlerini sürdürmenin etkili silahıdır. En küçük kasabasına kadar bütün ülke en "modern" silahlarla doldurulmuştur. Hakim sınıflar en küçük bir halk muhalefetini bile kanla, terörle bastırmakta, bir çok devrimciyi, yurtseveri katletmekte, yüzlercesini de zindanlara atmaktadır. Zindanlar hakim sınıflar devletini ezilen sınıfların mücadelesinden korumanın aracıdır. Zindanlar bu düzenin ayrılmaz parçalarıdırlar. Halkımızın her türlü esaretten kurtarılması, işkencenin, zulmün son bulması faşist diktatörlüğün yıkılması ve demokratik halk diktatörlüğünün kurulması ile mümkündür.

Hakim sınıflar, halkın mücadelesi sonucunda düzenlerini tehlikeye atmaktansa bir takım tavizler vermeyi tercih ederler. Halkın muhalefeti onları taviz vermeye zorlar. Halkımızın acil talebi olan genel af da ancak çok yönlü aktif bir mücadele ile gerçekleşebilir. Nasıl ki İspanya'da faşist Juan Carlos rejimi İspanyol emekçilerinin mücadelesi sonucunda siyasi tutuklu ve mahkumlara af çıkartmak zorunda kalmışsa Türkiye hakim sınıfları da ancak halkın genel af talebini yükseltmesi ve bu talep uğruna aktif bir mücadele yürütmesi ile böyle bir tavizi vermek zorunda kalacaktır.

GENEL AF İÇİN MÜCADELE EDELİM!
DEVRİMCİLERİN, YURTSEVERLERİN, YOKSUL HALKIN DOLDURULDUĞU BU ZULÜM EVLERİ BOŞALTILMALIDIR!
TÜM TUTUKLU VE MAHKUMLAR SERBEST BIRAKILSIN!

Sakarya Cezaevi tutuklu ve mahkumları genel af için imza imza toplandılar

ZİNDANLAR BOŞALSIN GENEL AF!

Bizler bozuk düzenin kurbanları olarak cezaevlerine doldurulmuş tutuklu ve mahkumlarız. Bizler "hırsız, katil, eşkiya, cani" diye damgalanıyoruz. Oysa gerçek hırsızlar, katiller eşkiyalar çıkarları uğruna halka zulmeden, ülkemizi emperyalizme satan, hayali mobilya satan, rüşvet alan sokak ortasında devrimci, yurtsever gençleri kurşunlayan bir avuç sömürücüdür. Onlar bizleri "islah" etmek kisvesi altında zindanlara doldurmaktadırlar. Bu halk düşmanları, bizi, "it, uğursuz" olarak ilan ediyorlar.

Halkımızın somut talebi haline gelin Genel Affı engellemek için halk düşmanları ve onların borazancılarından biri olan Metin Toker bizleri halkımıza "it, uğursuz" diye tanıtmaya çalışmaktadırlar. Oysa halkımız bu sözlerin kimlere yaraştığını çok iyi bilmektedir.

Bizler, Sakarya Cezaevinde bulunan tutuklu ve mahkumlar olarak genel af için topladığımız imzaları, gazetemize gönderiyoruz:

Kadınlar Koğuşu	15
İşçi Koğuşu Alt	42
İşçi Koğuşu	29
3. Koğuş	53
Mutfak Koğuşu	6
Yeni Koğuş	41
Sol Müşahade	26
Sübyan Koğuşu	17
Yeni Koğuş 1. Kısım	37
2. Koğuş	12
Kalorifer	17
5. Koğuş	52
6. Koğuş	21
7. Koğuş	26
8. Koğuş	20
9. Koğuş	27
10. Koğuş	22
11. Koğuş	22
12. Koğuş	23
13. Koğuş	21
14. Koğuş	23
15. Koğuş	20
TOPLAM	572 İmza

MERSİN CEZAEVİ TUTUKLU ve MAHKUMLAR

"Cezaevlerindeki işkence, dayak ve yolsuzlukları, zulmü tüm kamuoyuna duyurmak icin yapmış olduğumuz girişimleri gezetenizden öğreniyor ve coşkuyla karşılıyoruz. Biz Mersin Cezaevinden 236 tutuklu ve mahkum arkadaş olarak cezaevlerinde yürütülen mücadeleyi destekliyoruz.

ZİNDANLAR BOŞALSIN GENEL AF!
YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!
125, 141, 142, 146 vs. FAŞİST MADDELER KALDIRILSIN

236 İMZA

DEVRİMCİ YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK

TBP Elazığ Gençlik Kolları:

"Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği, Halkın Yolu"nun açmış olduğu "Devrimci Yurtsever Basına Özgürlük" kampanyasına katılıyor, devrimci yurtsever basın üzerindeki faşist ve sosyal faşist baskıları protesto ediyoruz.

Yurtsever Devrimci Basına Özgürlük!
Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye!
Tutuklanan Yazı İşleri Müdürleri Serbest Bırakılsın!.
Faşizme Ölüm Halka Hürriyet!
Kahrolsun Faşizm ve Sosyal-Faşizm! "

Hagen ve Çevresi Türkiyeli işçi Öğrenci Derneği Yönetim Kurulu:

"Üç devrimci gazetenin açmış olduğu 'Devrimci, Yurtsever Basına Özgürlük' kampanyasını 67 imza ile destekliyoruz. Bu kampanyanın aynı zamanda proleter devrimcilerin birliği yolunda bir adım olmasını diliyoruz.

Devrimci Yurtsever Basına Özgürlük!
Proleter Devrimcilerin Birliği Yolunda İleri!
Faşist ve Sosyal - Faşist Baskılara Son!
Faşizme Ölüm Halka Hürriyet!"

FRANKFURT	22 İmza
ALMANYA	128
HTİÖD (HAGEN)	67
Çukurkuyu (NİĞDE)	80
GİRESUN	95
AİD (AMSTERDAM)	95
Geldiği yer bilinmeyen	260
TOPLAM	747 İmza

Amsterdam İşçi Derneği:

"Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu ve Halkın Birliği tarafından açılmış olan 'Devrimci Yurtsever Basına Özgürlük' kampanyasına katılıyor, Yazı İşleri Müdürlerinin tutuklanmasının son bulması, tutuklu Yazı İşleri Müdürlerinin serbest bırakılmasını, gazete ve dergi toplatmaların durdurulmasını, Askeri Mahkemelerin basını yargılamasının son bulmasını, devrimci yurtsever basın üzerindeki faşist ve sosyal faşist baskıların son bulmasını istiyoruz."

Trabzon Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği:

FAŞİST VE SOSYAL-FAŞİST BASKILARA SON DEVRİMCİ YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK

"Devrimci Yurtsever Basın üzerindeki baskıların yoğunlaştığı bu dönemde açılmış olan "Devrimci Yurtsever Basına Özgürlük" kampanyasını tüm gücümüzle destekliyoruz".

Yukarı Ayrancı'dan bir grup devrimci:

"Devrimci Yurtsever Basın üzerinde yoğunlaşan faşist ve sosyal faşist baskıları şiddetle kınıyor, devrimci, yurtsever basına özgürlük istiyoruz. Tutuklanan ve cezaevlerinde yatan devrimci, yurtsever basının yazı işleri müdürlerinin serbest bırakılmasını istiyor, bunu sağlamak için de en aktif şekilde verilen mücadeleye katılacağımızı bildiriyoruz".

FAŞİST KATİLLERDEN İŞKENCECİLERDEN HESAP SORULMALIDIR

HOLLANDA	12
ANTAKYA	154
Kınık	67
Edremit BALIKESİR	27
Poyracık	53
İSTANBUL	9
Geldiği yer bilinmiyen	296
TOPLAM	618 İmza

Dost ve kardeş Halkın Kurtuluşu

Bundan birkaç ay önce, biz WDTÖD (Washington Devrimci Türkiyeli Öğrenci Birliği) olarak, beş imza ile kampanyanıza katılmıştık.

Özellikle Türkiye'deki gelişmeler, gittikçe yoğunlaşan faşist zulüm bizi kampanyayı geliştirmeye zorladı. Bu kez kampanyamıza 17 Türkiyeli arkadaş ve 120 çeşitli milliyetten yurtsever ve devrimci katıldı. İmzaların milliyetlere göre dağılışı şöyledir:

Türkiye	17	Gana	1
İran	19	Guyana	1
Yunanistan	22	İsrail	2
Ürdün	2	Gambiya	1
Filistin	2	Etiyopya	1
Trinidad	2	Polonya	1
Cezayir	1	Filipinler	1
Belçika	1	Libya	1
Hindistan	2	Tunus	1
Küveyt	1	Kamboçya	1
Panama	1	Tayland	1
Pakistan	1	Liberya	1
Sudan	1	Kolombiya	1
Afrika	2	Angola	1
A.B.D.	58	Gine	1
Somali	1	Sierra Leone	1
Avusturya	1		
TOPLAM	137		

İzmir Tümad-Der'in açıklaması

Faşist katillerden işkencecilerden hesap sorulmalıdır adıyla sürdürdüğünüz kampanyayı İzmir Tumad-Der olarak destekliyoruz, başarılar diliyoruz

30.5.1977

NE ABD NE RUSYA
KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL-FAŞİZM
YAŞASIN BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE
GENEL AF ÇIKSIN-ZİNDANLAR BOŞALSIN
İŞKENCECİLERDEN HESAP SORALIM

İzmir Tutuklu ve Mahkumlarla Dayanışma Derneği
Tumad-Der

Antep direnişinde şehit düşen Mehmet Yoldaşın babası:

"Benim oğlum bu mücadele için doğdu ve bu uğurda şehit oldu. Ben bir baba olarak bundan şeref duyuyuorum"

Şanlı Antep Direnişinde, Ulusal Demokratik Halk Devrimi ve Sosyalizm uğruna vurularak şehit düşen yiğit ve kararlı proleter devrimci Mehmet Ali Özpolat'ın babasının yazdığı bir çağrı mektubunu yayınlıyoruz. Mektup elimize geç ulaştığı için ancak bu sayıya yetiştirebildik.

Oğlum Mehmet Ali Özpolat 9 Haziran 1976 tarihinde halkın kurtuluşu uğruna faşist devletin jandarması ve polisi tarafından hunharca katledildi.

Oğlum Türkiye emekçisinin kurtuluşu uğruna, halk düşmanlarıyla çarpışarak bir devrimciye yaraşır bir şekilde şehit düştü.

Ezilen, horlanan yığınların kurtuluşu uğruna mücadelede can veren devrimcilere sıkılan her kurşun işçi sınıfının ve emekçi halkımızın onuruna ve şerefine sıkılmaktadır.

Onlar emeğimizi ve malızımı yağma ettikleri gibi şimdi de çocuklarımızın kanını emperyalistlere peşkeş çekmektedirler.

Analar, babalar, emekçiler! Antep Direnişi emperyalizme, sosyal emperyalizme ve onların yerli işbirlikçilerine karşı emekçi halkın kurtuluşu mücadelesinin bir abidesidir. Bu uğurda ölüm, ölümlerin en yücesi, ölenler insanlığın en yüce kişileridir.

Halk çocuklarının eli kanlı cellatları! Sizler halkı ezmeğe uğraşın; yeni cellatlar, faşist generaller, yetiştirin. Siz bunları yapadurun. Ama şunu unutmayın ki bizler de Denizler, İnanlar, Sinanlar yetiştiriyoruz; Mehmet Aliler, İlhanlar yetiştiriyoruz. Bizim evlatlarımız hep daha kararlı, daha bilinçli savaşçılar olmaktadır.

Elimiz yakanızdadır. Gözümüz üzerinizdedir. Daha önce yaptıklarınızı ve şimdi yapmakta olduğunuz zulmü ve soysuzluğu unutmayacağız. Bizim doğurduğumuz her çocuk sizin yüreğinize saplanan bir kurşun olacaktır.

Bizim çocuklarımızın büyümesi, size karşı kavgadan geçmesi demektir. Çocuklarımız, analarından emdikleri süt gibi, emekçi halkın bağrından size karşı mücadele azmi ve kinini emeceklerdir. Sizin yaptıklarınızın hesabını bunun için tutuyoruz.

Analar, babalar, kardeşlerim, bütün emekçiler! Doğuracağınız, büyüteceğiniz her çocuk faşizme ve sosyal faşizme karşı mücadele etmek için doğmaktadır. Bunu unutmayın -çünkü biz emekçilerin kurtuluşu bunu bağlıdır.

Biz emekçiler ve bizim evlatlarımız bu faşist diktatörlüğü ezmeden emperyalizmi ve sosyal emperyalizmi ülkemizden kovmadan Ulusal Demokratik Halk Devrimini gerçekleştirmeden bizim için mücadele etmekten başka yol yoktur.

Benim oğlum bu mücadele için doğdu ve bu uğurda vuruldu, şehit düştü. Ben bir baba olarak bundan şeref duyuyorum. Bütün yurtsever ve devrimcileri oğlumun mezar yapma törenine davet ediyorum.

FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET
HERKESE İŞ, KÖYLÜYE TOPRAK
HALKA HÜRRİYET

Yer: Afşin Türkçayırı Köyü
Gün: 9 Haziran 1977

Mehmet Yoldaşın babası ve annesi

15-16 HAZİRAN 1970'İN MÜCADELE TECRÜBESİ, İŞÇİ SI

İşçi sınıfının sömürüye ve zulme karşı her türlü engeli aşarak ilerliyor, iler

15-16 Haziran işçi direnişi Türkiye İşçi sınıfı hareketinde bir dönüm noktasıdır. Bu direniş olumlu ve olumsuz yanlarıyla işçi sınıfına ve tüm halka zengin deneyler kazandırmıştır. Bu deneyler, işçi sınıfının ve emekçi halkın mücadelelerinin her geçen gün yükseldiği günümüze ışık tutmaktadır. Bu günün görevlerini kavrayabilmek için, 15-16 Haziran direnişini, onu ortaya çıkaran sebepleri ve sonrasında gelişen olayları dikkatle incelemeliyiz.

15-16 Haziran 1970 öncesi, işçi sınıfı hareketinin genel durumu:

1960 sonrası sanayide tekelleşmenin arttığı bir dönemdi. Özellikle imalat sanayinde 1964 yılından 1968 yılına kadar 100 den fazla işçi çalıştıran yerlerdeki işçi sayısı % 42.7'lik bir artış göstererek 251.900 den 359.500 e çıktı. Sanayide tekelleşme işçi sınıfının yoğunlaşmasını sağladı, bilinçlenmesini bir ölçüde hızlandırdı, mücadelesini yükseltti.

Grev ve toplusözleşme hakkı işçilerin yoğun mücadeleleri sonucu 1963 yılında yasallaştı. Bu yıldan sonra işçilerin sendikalarda örgütlenmeleri hızlandı sendikalı işçi sayısı arttı. 1963 yılında 295.710

15 Haziran sabahı İstanbul'un dört bir yanından işçiler akın akın toplanıyor ve yürüyorlar, faşist baskı tasarılarını yerle bir etmek için, işbirlikçi hakim sınıfların çanına ot tıkamak için.

olan sendikalı işçi sayısı 1968 de 105.928'e, 1970 yılında ise 2.088.219'a çıktı. 1963-1964 yıllarında toplam işçiler arasında sendikalı işçilerin oranı % 11 iken bu oran 1971 de % 29.6 ya yükseldi. Böylece işçi sınıfının ekonomik mücadelesi daha örgütlü bir hal alarak, bütün ülkeye yayıldı.

O dönemin sendikaları sınıf sendikacılığından uzak faşistlerin, reformistlerin yönetiminde olan sendikalardı. Türk-İş esas olarak faşistlerin etkinliğinde, sınıfları inkar eden, haklı grevleri bile engelleyen, işçileri patronlara, sömürücülere satan bir sendika niteliğindeydi. İşçilerin Türk-İş'in sendika ağalarına karşı yükselen muhalefetleri, zaman zaman direnişe geçmelerine kadar varıyordu.

DİSK bu muhalefet içinde 1967 yılında doğdu ve hızla gelişti. Tabanında devrimci işçilerin bulunmasına rağmen kuruluşundan beri DİSK'in siyasetine damgasını vuran reformizm ve revizyonizmdi. DİSK'in kurulduğu bu yıllarda işçi sınıfı, mücadelesini yönetecek ve yönlendirecek olan devrimci partisinden yoksundu. Kökleri geçmiş dönemlere kadar uzanan oportünizm, revizyonizm ve reformizm devrimci harekete hakimdi. Her alanda kargaşalık hüküm sürüyordu.

1963 yılında grev ve toplu sözleşme haklarının elde edilmesi işçi ücretlerinde belirli oranlarda da olsa artışlar sağladı. Fakat hayatın her geçen gün pahalılaşması bu artışı etkisiz hale getirdi. Hatta 1966-1967 yıllarında işçilerin gerçek ücretlerinde gerilemeler görüldü. Yaşam koşulları gittikçe kötüleşen işçiler, daha büyük kitleler halinde mücadeleye atıldılar, grevler direnişler, işgaller dört bir yana yayıldı.

1960 sonrası dönem köylülerin, emekçilerin, gençlerin mücadelelerinin de yükseldiği bir dönemdi. Özellikle 1966 yılından sonra bu mücadele hız kazandı.

Asker ve tank barikatları işçilerin mücadele azmini kıramıyor.

Köylüler taban fiyatlarını protesto eden eylemler düzenlediler, hazine topraklarını işgal ettiler. Öğretmenler, memurlar, yargıçlar yürüyüş, miting ve boykotlarla hakim sınıfların baskılarını protesto ettiler. Devrimci gençlerin demokratik üniversite için mücadeleleri giderek anti-emperyalist bir nitelik kazanıyordu, hemen her köşesine yayıldı. ABD 6. filosunun her gelişi onbinlerce gencin, işçinin ve halkın katıldığı anti-emperyalist eylemlerle protesto edildi.

15-16 Haziranı hazırlayan şartlar ve 15-16 Haziran şanlı işçi direnişi:

Emperyalist ve revizyonist sistemin 1968 yılı sonlarında girdiği ekonomik buhran, Türkiye'yi de etkiledi. Hakim sınıflar buhranın yükünü emekçi halkın üzerine yıkmak için çeşitli oyunlara girdiler ve baskılarını arttırdılar. Bir yandan pahalılık, işsizlik bir yandan faşizmin saldırıları emekçilerin mücadele bayraklarını yükseltmelerine neden oldu. İşçilerin fabrikalardaki direniş, işgal ve grev biçimindeki eylemlerine her gün bir yenisi eklendi. Kilyos Ateş Tuğlası, Antalya Ak-İş, Derby Lastik, Kavel Kablo, Roche İlaç, Altınel Pres Sanayi Fabrikalarında işçiler fabrikaları işgal ettiler. Ereğli Kömür İşletmelerinde 25 bin işçi toplu sözleşmelerinin uzaması üzerine greve başladılar. İşçiler polisin saldırılarına yiğitçe karşı koydular.

1960-1970 yılları arasında yapılan işçi eylemlerinin % 35.69'u 1967 yılına kadar yapılmışken, 1967 yılından sonra hızla artarak, 1967'de % 16.93 1968'de % 11.55, 1969'da % 16.4 nihayet 1970'de % 19.69'a ulaşmıştır.

1969-1970 yılları yukarıda da görüleceği gibi işçi eylemlerinin hızla yükseldiği yıllar oldu. Bu dönemde işçi eylemleri militanlaştı, sadece 1970 yılı başından Hazirana kadar geçen süre içinde 9 işyeri işgali oldu. Mücadele Tuslog'da, Singer'de olduğu gibi zaman zaman anti-emperyalist nitelik kazandı. Hakim sınıfların buna karşı tepkileri de sertleşti pek çok greve polis ve jandarma saldırdı. Singer'de, Demir-Döküm'de, Alpagut'ta, Ereğli Demir-Çelik'te Gamak'ta, sungurlar'da işçiler polisin, askerlerin saldırılarına rağmen direndi.

Tuslog işyerlerindeki grev önceleri hakların kazanılması ve savunulması için başlamışken giderek anti emperyalist bir eylem halini aldı. İşçiler, İzmir

Mücadeleyi engelleyebilmek için polis kadın işçilere de azgınca saldırıyor.

Limanına Nato malzemesi getiren gemiyi işgal ettiler.

Hakim sınıflar bir yandan ekonomik demokratik hakları için direnen işçiler üzerine polis ve jandarmaları salarken, diğer taraftan halkın mücadelesini bastırmak için yeni tertipler hazırlıyorlardı. İşçilerin sendikal özgürlüklerini kısıtlamak için çıkartmak istedikleri yasa bu tertiplerin en önemlisiydi. 274-275 sayılı yasalarda şu değişiklikler getirilmek isteniyordu.

- Bir işçi sendikasının Türkiye çapında faaliyet gösterebilmesi için o işkolundaki toplam işçi sayısının en az üçte birini üye olarak barındırması gerekecekti.
- İşçi federasyonlarının faaliyette bulunabilmeleri için kendi işkollarındaki toplam işçi sayısının en az üçte birini üye olarak barındırmaları gerekecekti.
- İşçi konfederasyonlarının kurulabilmesi için da ha önce sözü edilen sendika ve federasyonların en az üçte birini ve sendikalı işçi sayısının en az üçte birini üye olarak barındırmaları gerekecekti.

Bu değişikliklerin amacı işçi sınıfının sendikal örgütlenme özgürlüğünü ortadan kaldırmak, faşist sendikalar aracılığıyla işçi sınıfı hareketini kontrol altına almaktı. Çünkü hakim sınıfların bütün halkın demokratik ekonomik özgürlüklerini ortadan kaldırabilmesi için, öncelikle en bilinçli ve devrimci olan işçi sınıfının ekonomik demokratik örgütlenme özgürlüğünü ortadan kaldırmaları gerekirdi. Bir sınıf sendikası olmadığı halde tabanında devrimci işçileri barındıran DİSK'i böylece kapatmak kararındaydılar.

Örgütlenme ve demokratik haklar için yüzyıllardır mücadele eden işçi sınıfı faşizmin bu tertiplerine boyun eğmedi. DİSK hem tabanındaki işçilerin zorlaması, hem de hakim sınıfların tertiplerinin kendi varlığını tehdit etmesi nedeniyle 15-16 Haziran günü yürüyüşler düzenledi. Türk-İş'li işçilerde sendika ağalarına rağmen DİSK'li kardeşlerinin yanında mücadeleye atıldı.

15 Haziran günü yürüyüşe 113 işyerinden 70 bin işçi katıldı. Kadıköy'de Ankara yolu üzerinden Kartal'a doğru, Eyüp'teki Alibeyköy'de çalışan işçiler Topkapı'ya doğru yürüyüşe geçtiler. Bir kol da Leventten Taksim, Gümüşsuyu yönüne yürüyüşe geçti.

16 Haziran günü ise mücadeleye yeni katılanlarla birlikte eyleme geçen işçi sayısı 150 bine yükseldi.

15-16 Haziran'da işbirlikçi hakim sınıfların yüreğine korku salan Türkiye işçi sınıfı, Eylül 1976 genel grevinde de DİSK'in sosyal-faşist sendika ağalarının ihanetine rağmen güçlü bir mücadele örneği verdi. Yiğit PROFİLO işçileri sınıf dayanışmasının en yüce örneklerinden birini gösterdiler.

İşçiler pek çok yerde askerlerin barikatlarıyla karşılaştı.

Levent'te Tekfen fabrikası önünde polislerin yürüyüş kolunun önündeki kadın işçileri coplaması üzerine işçilerle polisler arasında çatışma çıktı. İşçiler barikatı aşarak yürüyüşe devam ettiler.

Topkapı'da 16 Haziran günü yürüyüşe geçen işçiler, Şehremininden Fındıkzadeye geldiler, burada çeşitli kollara ayrılarak Fatih, Beyazıt yoluyla Cağaloğluna geldiler. Burada kurulan askeri barikatı yardılar. Tankların üstünden atlayarak vilayetin önünde toplandılar. İktidarı protesto eden işçilerden bir kısmı Eminönüne çıktılar. Fakat köprülerin açılması nedeniyle Beyoğlu yakasına geçemediler.

Kadıköyde işçilerin bir kısmı Otosan Fabrikası önünde toplanıp Ankara yolu üzerinden Üsküdara yürüyüşe geçtiler. Ankara yolu girişinde polis barikatlarıyla karşılaşan işçilerin yürüyüşe devam devam etmek istemeleri sonucu polis ateş açtı. İşçiler ellerindeki sopa ve demir çubuklarla polisleri önlerine katıp kovalamaya başlayınca askeri birlikler müdahale etti. İşçiler askeri barikatları da yararak Üsküdar'a yöneldiler.

Vapurların işlemeyişi sonucu geri dönen işçiler Gebzeden yola çıkanlarla birleştiler. Onbinleri bulan kitle Kadıköy'e doğru yürümeye başladı. Kurbağalı dere de askerlerle ilk silahlı çatışma oldu. Askerlerin yoğun ateşi karşısında sopa ve demir çubuklarla başka hiçbir şeye sahip olmayan işçiler gerilediler. Altıyol'a yönelerek Kadıköy iskele meydanına geldiler. Polisin 2 işçiyi yakalayıp Kadıköy Emniyet Amirliğine götürmek istemesine işçilerin tepkisi çok sert oldu. Kaymakamlık binasını basarak binanın önünde duran iki polis otosunu ateşe verdiler.

En modern silahlarla donatılmış askeri birlikler ve polis akşama doğru onbinlerce işçinin mücadelesini kan ve ateşle bastırarak durumu kontrol altına aldı. Sıkıyönetim ilan edilerek yüzlerce işçi tutuklandı, karakollarda işkence edildi. Binlerce işçi işten atıldı.

İşçi sınıfı 2 günde 3 şehit verdi: Yaşar Yılmaz, Abdurrahman Bozkurt, Mustafa Baylar.

İşçiler yenilgiyi sessizce kabul etmediler. İşyerlerinin çevresinin askeri birliklerle sarılmış olmasına rağmen işçiler Demir-Döküm, Sungurlar, Rabak, Derby, Elektrometal, Auer, Çelik Endüstrisi, Otosan, Arçelik, Vita vb. gibi büyük fabrikalarda büyük bir kararlılıkla direnişe devam ettiler.

18 Haziran'da İzmirde Lastik-İş, Maden-İş ve Gıda-İş'e bağlı işyerlerinde yasa değişikliklerini protesto etmek üzere 1 günlük direniş yapıldı.

15-16 Haziran direnişi, işçi sınıfının sendikal özgürlüğünü ortadan kaldırmak isteyen yasa tasarılarını protesto etmek üzere DİSK yöneticilerinin yasal olarak düzenlediği bir yürüyüş olarak başladı. Fakat daha başından faşizmin baskı ve saldırısıyla karşılaştı. İşçilerin, kendilerini engellemek isteyen polis ve askerlere karşı koymaya başlamasıyla, düzenleyenlerin boyutlarını aşarak siyasi iktidarla doğrudan çatışan bir kitle eylemi haline geldi. İşçilerin 2 günlük süren direnişi hakim sınıflar tarafından kan ve ateşle bastırılmasına rağmen, işbirlikçi burjuvazinin ve toprak ağalarının diktatörlüğünü şid-

İşçiler askerlerle tartışıyor, silahlarını yanlış hedefe doğrulttuklarını kavratmaya çalışıyor.

detle sarstı. Hakim sınıflar geri adım atmak zorunda kaldılar. Yasa tasarıları yürürlüğe giremedi.

İşçi sınıfı ve bütün emekçi yığınlar, 15-16 Haziran direnişiyle onlarca yıla sığabilecek devrimci tecrübeyi 2 güne sığdırdı. İşçi sınıfının 15-16 Haziran mücadelesi nitelik ve nicelik açısından, o güne kadar erişemediği bir düzeye ulaştı. 150 bin işçi tek bir amaç için harekete geçti. Modern silahlarla donatılmış askerlerin, polislerin barikatları işçileri yıldıramadı. Tek bir yumruk halinde hakim sınıfların karşı devrimci şiddeti karşısında boyun eğmediler.

15-16 Haziran Direnişi işçi sınıfının buhranın yükünü emekçi halk yığınlarının sırtına yıkmak isteyen hakim sınıflar diktatörlüğüne karşı şahlanışıdır. Emekçi halkın en küçük hak ve özgürlüklerine hayasızca saldıran hakim sınıflara cevabıdır.

İşçi sınıfı, 15-16 Haziran Direnişiyle devrime öncülük edebilecek tek sınıfın kendisi olduğunu kanıtladı. Revizyonistlerin, cuntacıların, oportünistlerin "işçi sınıfının devrime öncülük edip edemeyeceği" konusundaki tartışmalarının geçersizliğini işçi sınıfı kanı ve canı pahasına bir kere daha ispatladı. 15-16 Haziran Direnişi Sömürü ve zulüm düzenini yerle bir edecek biricik gücün, işçi sınıfı öncülüğündeki emekçi halk yığınları olduğunu tartışmasız bir biçimde ortaya koydu.

15-16 Haziran Direnişi, revizyonistlerin, reformistlerin ve cuntacıların Ordu ve Devlet konusunda yaydıkları hayalleri çökertti. "Ordunun devrimci geleneği" hakkındaki safsataları yerle bir etti. İşçi sınıfı, kendine saldıran, ateş açan, direnişi kan ve ateşle bastırmak isteyen ordunun hakim sınıfların baskı aracı olduğunu, onların çıkarlarının bekçisi olduğunu kendi deneyleriyle öğrendi.

İşçiler, tank barikatlarının üzerinden aşarak coşkun bir mücadele azmiyle ve kararlılıkla ilerliyor. Askerler şaşkın.

15-16 Haziran Direnişi, Sınıf Sendikacılığı gerçekleşmeden, ekonomik demokratik mücadelenin bile başarıyla verilemiyeceğini gösterdi. Sendikaların başına çöreklenmiş faşist, revizyonist, reformist sendika ağaları tasfiye edilmedikçe, sınıf sendikacılığı gerçekleştirilmedikçe faşizme, hakim sınıfların baskı ve tetörüne karşı etkin bir mücadelede verilemiyeceğini bir kere daha ispatladı.

15-16 Haziran Direnişi, kimin işçi sınıfından yana, kimin işçi sınıfı düşmanı olduğunu gösterdi. Devrimci gençlik işçi sınıfının yanında mücadeleye atılırken, DİSK'in başına çöreklenmiş sendika ağaları işçi sınıfına ihanet ettiler. Onlar kendilerini kurtarmanın telaşı içinde işçilerin mücadelesini "tahripkar eylemler" diye nitelendirerek, hakim sınıfların radyosundan işçi sınıfını hakim sınıflara boyun eğmeye çağırdılar. Yüzlerindeki sahte devrimci maskeyi atarak, gerçek yüzlerini sergilediler. İşçi sınıfı, bu sınıf düşmanlarını ilk olarak bu eylem için de tanıdı.

15-16 Haziran Direnişi, devrimci proletarya partisinin gerekliliğini en açık biçimde bir kez daha ortaya çıkardı, işçi sınıfının ve emekçi halk yığınlarının devrimci mücadelesini örgütleyecek ve yönetecek proletarya partisinin önderliği olmadan, en kararlı direnişin, en kahraman baş kaldırışın bile hedefine ulaşamayacağı gerçeğini vurguladı.

15-16 Haziran yenilgisinden sonra ne sıkıyönetim uygulamaları, ne işçiler ve tüm emekçi halk üzerine yöneltilen saldırılar, ne de sendika ağalarının ihaneti işçi sınıfının mücadelesini durduramadı. Bütün zulüm ve baskıya rağmen işçiler fabrikalarda mücadelelerini sürdürdüler. Derby'de, Vinylex'te, Plastikte, Ytong'da, Berec'de, Kristal Cam fabrikasında işçiler arkadaşlarının işten atılmak istenmesi üzerine fabrikaları işgal ettiler.

Hakim sınıflar işçilerin mücadelelerini bastırabilmek için fabrikaların üzerine polis ve ordu bir-

...IFININ VE BÜTÜN HALKIN MÜCADELESİNE IŞIK TUTUYOR

...mücadelesi ...leyecek!

liklerini, kiralık katillerini saldı. Gıslaved' de Hüseyin Capkan polis kurşunlarıyla, Aliağada Necmettin Giritoğlu, Gebze'de Nizam Dere kiralık katiller tarafından öldürüldü. Yüzlerce işçi karakollara çekilerek işkence edildi. Binlercesi işten atıldı.

Güneyde Bossa, Paktaş, Tarsus Çukurova Basma, Güney Sanayi fabrikalarında tekstil patronlarının ortaklaşa ezme girişimlerine karşı koyan işçiler direnişe geçtiler.

Elter Madeni Eşya, Samsun Azot Sanayi, Pilma-Tudor, İzmit Döküm Sanayi, Tel Çivi, Pancar Motor, Kale Kilit, Profiloda işçiler mücadelelerini çeşitli biçimlerde sürdürdüler.

Hakim sınıflar ekonomik krizin yükünü emekçi halkın sırtına yıkabilmek, yükselen devrimci mücadeleyi ezmek için başlattıkları saldırılara örgütsüz ve hazırlıksız olan işçiler, köylüler, memurlar, gençler yeteri kadar direnç gösteremediler. Yarı-askeri faşist diktatörlük bu şartlarda gerçekleşti.

12 Mart döneminde işçi sınıfının hareketinin durumu:

12 Mart Yarı-Askeri faşist diktatörlüğü dönemi, emekçi halk üzerindeki zulüm ve baskının en çok yoğunlaştığı dönem oldu. Her türlü devrimci eylem zorbalıkla bastırıldı. Devrimciler, yurtseverler kurşuna dizildi, idam edildi, işkence edilip, zindanlara atıldı. Kürt ulusu ve diğer milli azınlıklar üzerinde militarist uygulamalar arttı.

İşçi sınıfının mücadelesini bastırmak isteyen faşistler, devam etmekte olan grevleri engellediler, artan baskılara karşı mücadele eden binlerce işçiyi işten attılar, sıkıyönetim kışlalarında tehdit ederek karakollarda işkence ederek yıldırılmak istediler.

12 Mart yarı askeri faşist diktatörlüğü döneminde grevler izne bağlandı, toplu sözleşmeler süngüler gölgesinde imzalatıldı, 16 grev ertelendi, lokavtlar alabildiğine arttı. İşçilerin gerçek ücretlerinde 1971-1972 yıllarında geçmişe göre % 6'lık bir düşme oldu. Buna karşılık hayat pahalılığı arttı.
yıllarında geçmişe göre % 6'lık bir düşme oldu. Buna karşılık hayat pahalılığı arttı.

İşçi sınıfının mücadelesi, 12 Mart yarı-askeri faşist diktatörlüğü döneminde önemli gerilemeler göstermesine rağmen durmadı. 1971 Mayıs sonundan 1972 yılına kadar 128 işyerinde toplam 25.795 işçi greve gitti. Derby'de, Hisar Çelik'te, Parfek'de, Çayırova Şişe Cam'da, Demirdöküm'de, Aydın Tekstil'de, Paşabahçe Şişe Cam'da ve Trabzon, Niğde, Çorum, Van, Söke Balıkesir, Gaziantep, Afyon Çimento fabrikalarında işçiler greve gittiler. Çimento fabrikalarındaki grevler Bakanlar kurulu kararıyla ertelendi.

Şişe Camdaki grevde, işçilerle patronun kiralık katilleri arasında çıkan çatışmada Kadir Peker şehit edildi, bir işçi ağır yaralandı. Fabrika polis birlikleriyle sarılarak grev engellendi.

Adana'da tekstil işçilerinin sarı sendikalarına karşı giriştikleri mücadele sıkıyönetimce bastırıldı sendikal mücadele yasaklandı.

de reformistlerin ve revizyonistlerin engellemelerine rağmen halk kitlelerinin ve işçilerin mücadelesi, yükseldi. 1974 yılında greve katılan işçi sayısı 1973 yılına oranla % 30 luk bir artış göstererek 36.628'e yükseldi.

Elektrometal, Emayetaş, Karsan, Kauçuk Sanayi, Ülker, MKE, Epengle, Türk Kablo, İzmir Şark Sanayi, Beko Teknik, Nortern Electric, Elka ve diğer bir çok yerde sayısız grev ve mücadele birbirini izledi.

CHP-MSP dönemi de reformistlerin yaydıkları pembe hayallere rağmen işçilerin ve halkın mücadelelerinin zorla bastırılmaya çalışıldığı bir dönem oldu. İskenderun Demir Çelik Fabrikası inşaatında çalışan yapım işçilerinin yaptığı mitinge polis saldırdı. 400 işçi tutuklandı.

Ülker Bisküvi Fabrikasında direnişe geçen 1800 işçinin üzerine polis panzerlerle saldırdı. 25 işçi göz altına alındı, 68 işçi işten atıldı.

MKE'de çalışan 4500 işçinin sendika seçme özgürlüğü için oturma grevine başlamaları Ankara Sıkıyönetim komutanı tarafından yasaklandı. 117 işçi gözaltına alındı.

Topkapı Epengle fabrikasında da işçilerin üzerine

İşçilerin haklı ve kararlı mücadelesi karşısında işbirlikçi hakim sınıfların ordu ve polis birlikleri yer yer panik halinde kaçışıyor.

polis saldırdı.

Kıbrıs'ın işgali esnasında ilan edilen sıkıyönetim pek çok grevin kaldırılmasına, engellenmesi veya ertelenmesine neden oldu.

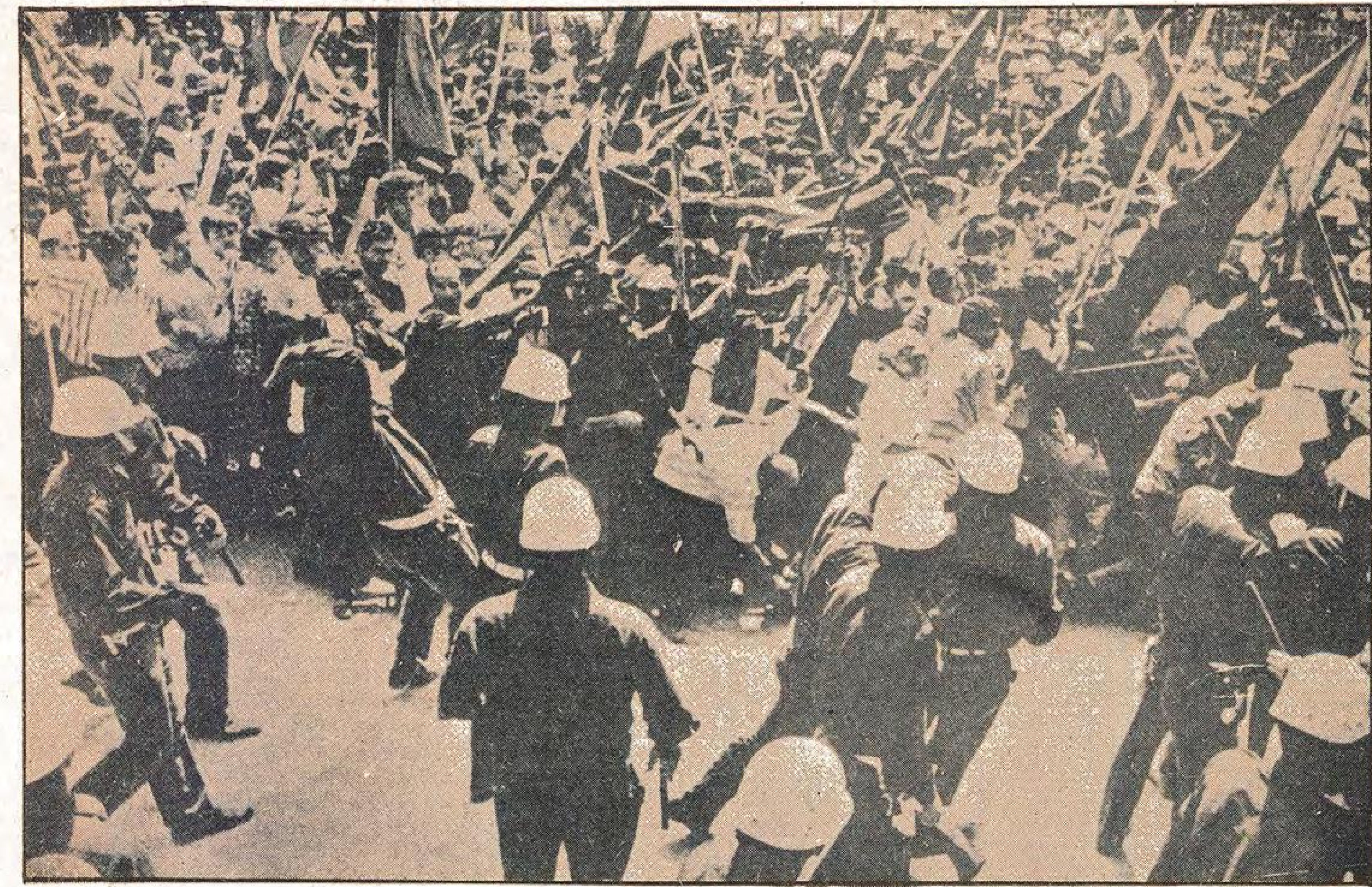
Örgütlenme ve düşünce özgürlüğünü kısıtlıyabilmek için çaba harcandı. Demokratik dernekler kapatıldı. DGM'ler yoluyla devrimciler, yurtseverler susturulmaya çalışıldı. Kürt ulusu ve diğer milli azınlıklar üzerinde militan uygulamalar ve buna bağlı olarak zulüm arttı.

CHP-MSP döneminin bir uygulaması da PTT işçilerinin bir genelgeyle memurlaştırılmaları oldu.

MC döneminin bilançosu:

İşçilerin mücadelesi MC döneminde de revizyonist sendika ağalarının mücadeleyi pasifize etme çabalarına rağmen yükselmeye devam etti. 1974 yılında direnişe katılan işçi sayısı (DGM direnişi hariç) 100 bine yükseldi.

Eczacıbaşı, Gamak, Sungurlar, Bosch, Pancar Motor, Philipis, Aykent, Tarsus Mensucat Boya, Keder Mensucat, Şahsuvar ve daha bir çok yerde işçiler ekonomik demokratik hakları için direnişe geçtiler. Sungurlar Roche, Kısmet Fermuar ve daha bir çok işyerinde polisin grevlere müdahale etmek istemesi sonucu çatışma çıktı. Yüzlerce işçi tutuklandı.

Bu kararlılık, bu engin mücadeleci ruh kurtuluşun müjdecisidir. Devrimci proletarya partisinin önderliği altında, işçi-köylü ittifakı temelinde yükselen emekçi halkın mücadelesini kucakladığında bu güç yenilmez.

12 Mart yarı askeri faşist diktatörlüğü işçi sınıfının mücadelesini kan ve ateşle bastırdı.

Bir yandan halkın yarı askeri faşist diktatörlük altında devam eden mücadelesi, bir yandan faşist klikler arasındaki mücadelesi, öte yandan faşist diktatörlüğün uluslararası planda tecrit olması sonucunda 1973 yılından itibaren faşist diktatörlük gerilemeye başladı.

CHP-MSP hükümeti döneminde işçi sınıfının mücadelesi:

1973 de yapılan seçimlerden bir müddet sonra CHP MSP hükümeti kuruldu. Bu ve bundan sonraki dönemler-

16 Eylülde DGM yasasının çıkamasını engellemek üzere ülkenin çeşitli yerlerinde 200.000'i aşkın işçi işi durdurdu. Disk'in sosyal faşist yöneticileri genel grevin başından beri, işçi sınıfını arkadan hançerleyerek, direnişin kendi koydukları sınırları aşmaması için her türden sahtekarlığı yaptılar. Direniş sırasında ve sonrasında işçileri direnişe değil "Genel Yas"a çağırdıklarını ileri sürerek işçileri faşistlere peskeş çektiler. İşten atılmaları önlemek için direnişe geçmek istiyen işçileri engellediler Profilo'da işçileri ordunun "vicdanına" teslim ettiler.

İşçi sınıfı 16 Eylül'de revizyonist sendika ağalarının gerçek yüzünü bir kez daha gördü.

Şüphesiz ki MC döneminin en önemli olayı, 1 Mayıs 1977 işçi sınıfının Uluslararası Birlik Dayanışma ve Mücadele Günü'nde Taksim Alanının faşist diktatörlüğün kiralık ajanları tarafından kanlı bir arenaya çevrilmesidir. 1 Mayıs'ta yüzbinlere karşı girişilen hunharca katliam sonucunda 34 emekçi öldürülmüş, yüzlercesi yaralanmıştır. 1 Mayıs katliamının sorumluları faşistler ve sosyal faşistlerdir.

MC dönemi, Türkiye işçi sınıfının tarihine kara bir sayfa olarak kazınmıştır.

Sonuç:

İçinde bulunduğumuz yeni dönem, emperyalist ve sosyal emperyalist sistemde ve onun bir parçası olarak da Türkiye'de kapitalizmin genel ekonomik ve siyası buhranının derinleştiği bir dönemdir.

Bu yeni dönemde hayat pahalılığı artacak, paranın alım gücü düşecek, işsizlik oranı artış gösterecek ve dış borçlar kabaracaktır.

Emperyalist ve sosyal emperyalist baskı ve sömürünün artacağı bu yeni dönem, aynı zamanda hakim sınıfların buhranın bütün yükünü başta işçi sınıfı olmak üzere bütün emekçi halk yığınlarının sırtına yıkmak için çabalarını yoğunlaştıracakları bir dönem olacaktır.

Bu ise, hakim sınıfların baskı ve terörünün yoğunlaşması, ezilen geniş halk yığınlarının sahip olduğu kısmi ekonomik, demokratik ve siyasi hak ve özgürlüklerin tamamen ortadan kaldırılmaya çalışılması ve başta proletarya olmak üzere halkın gelişen mücadelesinin faşist diktatörlük tarafından kan ve ateşle bastırılmaya çalışılması demektir.

15-16 Haziran 1970'in mücadele tecrübesi, işçi sınıfının yeni dönemde yükselen mücadelesinin yolunu aydınlatacaktır.

Devrimci proletarya hareketinin önünde duran iki acil görev:

SINIF SENDİKALARININ VE DEVRİMCİ PROLETARYA PARTİSİNİN OLUŞTURULMASI

Emperyalist dünyanın içine girdiği buhran günden güne derinleşiyor. Bunun sonucu olarak başta iki süper devlet ABD ve Rusya olmak üzere emperyalist ülkeler birbiriyle kıyasıya didişiyor.

Emperyalist ve sosyal emperyalist dünyadaki bu buhran ülkemizi de gittikçe daha derinden etkisi altına alıyor. Emperyalizm ve onların işbirlikçisi, hakim sınıflarla halkımız arasındaki çelişkiler keskinleşiyor. Bunun sonuçları başta işçi sınıfı olmak üzere bütün halkı etkiliyor. Her gün yeni yeni güçler emperyalizm ve onların işbirlikçisi büyük burjuvazi ve toprak ağaları iktidarına karşı mücadeleye atılıyor.

Faşist diktatörlüğün, buhranın yüklerini işçi sınıfın sırtına yıkmak istemesinden dolayı içinde bulunduğumuz şu günlerde işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin vardığı boyutlar daha önceki mücadelelerle kıyas kabul etmeyecek kadar ileridir. Daha şimdiden grevdeki işçi sayısı önceki yıllara oranla en yüksek noktasındadır. Görünürdeki işaretler bu sayının yakın gelecekte daha da artacağını göstermektedir. İşçi sınıfının mücadelesi hakim sınıfların içine düştükleri buhranı daha da derinleştireceğinden, mücadele içindeki işçi kitleleri faşizmin yeni saldırılarıyla karşı karşıya kalacaktır.

Bütün bu gelişmelere rağmen işçi sınıfının sınıf örgütleri sendikaların yönetimi işçi sınıfını bu zorlu mücadeleye hazırlayabilecek, onları her türden saldırıya ve ihanete karşı uyarabilecek, ekonomik mücadelenin işçi sınıfının tek mücadele biçimi olmadığını anlatacak ve bütün sınıfı devrim yolunda seferber edebilecek devrimci önderlerden yoksundur. Türkiye işçi sınıfının büyük bir bölümünü temsil eden konfederasyonlardan birinde ABD uşağı faşistler, diğerinde Rus işbirlikçisi sosyal faşistler etkindir. Bu sendika ağaları reformist sendika ağalarıyla birlikte işçi sınıfını mücadelesinin yükseldiği dönemde arkadan hançerlemiş ya da bu mücadelenin daha başlamadan ezilmesi için her türden iheneti sergilemişlerdir.

İşçi sınıfı özellikle faşist saldırıların yanında sendika ağalarının ihanetlerini göğüslemek zorunda kalmıştır. Bu açıdan 15-16 Haziran büyük işçi direnişi ve bu direnişin yenilgisi işçi sınıfı için tarihi dersler ve zengin deneyler doludur.

İşçi sınıfının başına çöreklendiklerinden bu yana faşist sendika ağaları, hakim sınıflar düzenine zarar vermeyecek şekilde onu yönlendirmeye çalışırken onun sömürülmesi ve mücadelesinin ezilmesi için her çabayı gösterdiler. Rus işbirlikçisi sosyal faşistler ise işçi sınıfının devrimci isteklerini yozlaştırmaya çalıştılar. Onlar işçi sınıfını, efendileri sosyal emperyalist Rusya'nın ülkemizde yayılmasında bir araç olarak kullanma çabasındadırlar. Sosyal emperyalist Rusya'nın en büyük rakibi ABD'nin ülkemizdeki işbirlikçisi faşistlere karşı mücadelelerinde işçi sınıfını kendi çıkarlarına alet etmeye çalışıyorlar.

İşçi sınıfı onların koyduğu sınırları nerede aştıysa, orada azgıncasına ona saldırdılar. 15-16 Haziran şanlı direnişine Türk-İş yöneticileri "Komünist ihtilal provası" diye saldırırken DİSK'in reformist revizyonist karması yöneticileri bu direnişi "bozuncu unsurların tahrikine kapılma" olarak karalıyor ve "Anayasa ve Türk ordusuna" karşı çıkmamaya çağırıyordu.

Bu sendika ağaları daha sonraki mücadelelerde de işçi sınıfına aynı şekilde ihanet etti. Kâh 12 Mart'ın yarı askeri faşist diktatörlüğüne alkış tutarak işçilerin yolunu karartmaya çalıştılar, kâh reformist burjuvazinin iktidarına mücadele etmelerini öğütlediler. Bu hainler Kıbrıs işgalinde işçileri şovenizmin batağına sürüklemeye çalıştılar. İşçi sınıfı 16 Eylül'de DGM'leri engellemek için büyük bir coşkuyla direnişe geçtiğinde yine bunların engellemeleriyle karşılaştı. Direniş dolayısıyla işten atılan işçilerin geri alınmasını istiyenleri susturdular, bunun için direnişe geçen Profilo işçilerini bu eylemlerinden vazgeçirmeye çalıştılar.

Sendika ağalarının tümü işçi sınıfını devrim yolunda eğitmek için seferber olan proleter devrimcilere karşı azgınca bir saldırı sürdürdüler. Devrimcilere karşı olmak noktasında hepsi birleştiler. Bir çok işçi devrimci fikirlere sahip olduğundan dolayı sendika ağaları tarafından işlerinden attırıldılar.

DİSK'in başındaki sendika ağaları sosyal faşistler yayılmacı arttırabilecek bir ortam yaratabilmek için işçileri kayıtsız şartsız CHP'ni desteklemeye çağırdılar. Onlar her tutumlarıyla işçi sınıfını bir sürü olarak gördüler.

Bu şartlar altında proleter devrimcilerin görevleri neler olmalıdır?

SINIF SENDİKALARI VE SENDİKAL BİRLİK

Bugün bazı küçük sendikalar dışında sendikaların tümüne çeşitli türden sendika ağaları egemendir. Bu sendikaların sınıf sendikaları haline getirilmesi, tabandaki işçilerin devrimci bir tarzda eğitilmesi ve tabandaki devrimci işçi önderlerinin sendika yönetimlerine gelmesiyle mümkün olacaktır.

"İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE" şiarının özü budur.

Sınıf sendikalarının ikili hedefi olmalıdır: birincisi; işçi sınıfının ekonomik mücadelesini yürütmek ve yönlendirmek. İkincisi; proleter devrimci siyasetin ışığında işçi sınıfını eğitmek, sendikaları geniş işçi kitleleri için birer devrim okulu haline getirmek.

Devrimci proletarya bütün işçi sınıfını tek bir sendika çatısı altında toplanmasını savunur. İşçi sınıfının en geniş eylem birliğinden ve en geniş sendikal birliğinden yanadır. Ancak devrimci proletarya hiçbir dönem sendika ağalarının ortaklığı temelinde yani günümüzde DİSK'li ve TÜRK İş'li sendika ağalarının birliği temelinde yükselen bir birlik uğruna özel bir gayret göstermemelidir. Devrimci proletarya sendika ağalarının yönetimindeki sendikaları sınıf sendikalarına dönüştürerek sendikal birliği amaçlar.

Sınıf sendikaları olmayan sendikalar işçi sınıfının siyasi iktidar mücadelesinde devrimci araçlar olamıyacağı gibi işçi sınıfının ekonomik mücadelesini de tutarlı olarak yürütemez. Özellikle siyasi eylem ve eğitim alanında sınıf sendikacılığının tam tersi bir işlevi yerine getirirler.

TÜRK-İŞ ve DİSK'in bugünkü niteliği böyledir. İçinde bulunduğumuz dönemde proleter devrimcilerin bir konfedarasyondan diğerine geçmek için özel bir sendika siyasetleri yoktur. Çünkü ne Türk-İş ne de Disk sendika ağası yöneticilerinin tüm yaygaralarına rağmen sınıf sendikaları değilllerdir. Bu bakımdan proleter devrimci önderliğin gereği sendika ağalarının hakimiyetini yerle bir etmek için her türden burjuva düşüncesine karşı amansızca bir mücadele sürdürmektir.

İşçilerin gerçek sendikal birliği için aşağıdan geliştirilecek bir mücadele temelinde sendikal demokrasi için hareket etmelidir. Bu mücadelenin başarıyla sürdürülmesinin sonucu sendikal birlik gerçekleştirilebilinir. Sendikalardaki iktidar mücadelesinin bir yan ürünü sayılabilecek adımlar' sendikal demokrasinin, ancak faşist ve sosyal faşist sendika ağalarının yıkılması ile gerçekleşebileceği unutulmamalıdır.

PROLETARYA PARTİSİNİN İNŞASI

Bütün bunların hayata geçirilmesi, sendikalar, cephesinde de sürekli ve kalıcı bir başarı ancak proletarya partisinin varlığına bağlıdır. İşçi sınıfının çevresine örülmüş olan gerici sendikal duvarları yıkacak ve bugün için devrimin gelişiminin önünde birer engel olan gerici sendika yönetimlerini alaşağı edecek olan proletarya partisinin kendisidir. Ancak partinin önderliğinde sistemli bir mücadele böyle bir görevin yerine getirilmesini sağlayabilir.

Kuyudere'nin devrimci köylüleri:

"KURTULUŞUMUZ DEVRİMCİ İŞÇİ - KÖYLÜ İKTİDARINDADIR"

Bizler Kuyudere'den bir grup köylü olarak aşağıdaki düşüncelerimizi HALKIN KURTULUŞU'na yazmayı uygun bulduk.

1. Bırakın köyümüzü, ilçemiz Arguvan'da bile elektrik yoktur. Telefonumuz yoktur ve köy yollarında ancak yazın iki ay vasıta çalışabilir. Köy deresindeki köprüye seçim yaklaşıyor diye daha bu yıl başlandı ve yarım kaldı, "oy verirseniz biter, vermezseniz yatar" dercesine.

ABD emperyalizmi ile Rus sosyal emperyalizmi ve onların işbirlikçilerinin sözcüsü ve koruyucusu iktidarlar, yukarıdaki eksikliklerimizi yıllardır "gidereceğiz,yapacağız" diyor ama 1960-965 Kuyuderesi, daha da yoksullaşarak, çoğalan nüfus da başka şehirlere göç ederek geldi bu güne.

Bizler kurtuluşumuzu, köylere seçimden seçime gelen koltuk delisi, para hastası beylere bakarak elde edemeyeceğimizi anladık.

2. İçinde bulunduğumuz günlerde, 65 yaşını geçen muhtarlara maaş bağlanması en çok konuşulan konu "Allah devlete zeval vermesin, vergi almaz, birşey olmaz bize maaş bağlar" diyenler var. Bunlara olan sözlerimizi aşağıdaki şekilde özetliyoruz.

a) Devletin halktan aldığı vergi günden güne artmaktadır. Patronlar, Fabrikatörler daha malı piyasaya sürerken devlete vergi ödüyor fakat kârından vermiyor. Vergiyi de halkın sırtından çıkarıyor. Bir köylü veya işçi bir kilo şeker, bir metre bez, bir çift lastik ayakkabı vesaire alırken, hem devlete vergi ödüyor, hem de patrona kâr ödüyor. Vergi vermeyenler patronlardır.

b) Seçimler yaklaşırken maaş dağıtılmasının anlamı nedir? Faşist diktatörlüğün "hem sizin paranızı duyurmadan alırım, hem de o parayla sizi satın alırım" demeye getirmesi değil midir?

Bu paralar milletvekili ve senatör maaşları gibi gene emekçi halkın sırtından çıkmayacak mıdır?

3. Bu zamana kadar bahar bayramı diye yutturulan 1 MAYIS, bundan sonra "TÜM DÜNYA İŞÇİLERİNİN BİRLİK DAYANIŞMA ve MÜCADELE GÜNÜ" olarak kutlanacaktır (Yaptığımız toplantıda önemini konuştuk ve böyle kararlaştırdık).

1 MAYIS'ı her yeni yılda, daha birleşmiş, daha bilinçlenmiş olarak karşılayacağız!

1 MAYIS'ı her yeni yılda, içimizdeki hainlerden bölücülerden, muhbirlerden temizlenmiş olarak karşılayacağız!

1 MAYIS'ı her yeni yılda, ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ yolunda İŞÇİ-KÖYLÜ İTTİFAKINDA daha sağlam adımlar atmış olarak karşılayacağız!

1 MAYIS'ı her yeni yılda, "ENTERNASYONAL" yolunda, kalplerimiz dünya emekçileriyle aynı anda, aynı duygu için çarparken karşılayacağız!

Ve Kuyudereliler olarak haykırıyoruz!

KURTULUŞUMUZ DEVRİMCİ İŞÇİ KÖYLÜ İKTİDARINDADIR.
NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE
KAHROLSUN FAŞİZM - SOSYAL FAŞİZM
HERKESE İŞ,KÖYLÜYE TOPRAK HALKA HÜRRİYET
YAŞASIN 1 MAYIS

31 MAYIS BİR DEVRİM MEŞALESİDİR

Tavşanlılı proleter devrimciler: Üç yoldaşımızı andık

31 Mayıs 1971 de halkın kurtuluşu mücadelesinde faşist diktatörlük tarafından Nurhak'ta katledilen şehit yoldaşlarımız Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alparslan Özdoğan'ı andık.

Proleter devrimci bir arkadaş, oportünizme, pasifizme ve revizyonizme karşı, şehit düşen yoldaşların ihtilalci yönünü anlattı. 1971 Hareketinin genel bir değerlendirilmesi yapıldı. Onların işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğüne karşı verdikleri yiğitçe mücadele belirtildi.

Üç şehit yoldaşımız ve tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Devrimci marşlar söylendi, şiirler okundu.

Geceye işçi, öğrenci ve halk kesiminden kişiler katıldı. Hazırlıkların kısa bir zamana sığdırılması ve ön çalışmanın yeterince yapılmaması katılma oranını düşürdü.

Tavşanlı'da halkın kurtuluşu yolundaki mücadelemiz yükseliyor. Faşist diktatörlüğün baskı ve terörü Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelemizi bastıramaz.

FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN DÖKTÜĞÜ KAN YERDE KALMAYACAK.
FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET
YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ
KAHROLSUN EMPERYALİZM SOSYAL EMPERYALİZM
SİNAN'LAR, KADİR'LER, ALPARSLAN'LAR ÖLMEZ
TAVŞANLI'LI PROLETER DEVRİMCİLER

Sarayköy pamuklu sanayi işçileri:

"Kurtuluşumuzu sarı sendikacılar sağlayamaz"

Bizler Sarayköy Pamuklu Sanayi A.Ş. de çalışan işçileriz. İşverenlerin baskıları gün geçtikçe, giderek artmaktadır. Toplu sözleşmeyi imzalamış olan Teksif Sendikası yetkilileri, bu duruma seyirci kalmakta ve hatta patronlarla işbirliği etmektedirler.

İşveren, ücretleri zamanında ödememekte, bu durumda başka gelirimiz olmadığından harbirimiz çok güçlük çekmekteyiz. Sendikacılar buna da göz yummaktadır.

İşyerinde işçiler ve bilhassa acemi işçiler üzerine usta, postabaşı ve işverenler tarafından baskı yapılmaktadır.

Eskiden beri fabrikada iş kazaları olmakta, işçilerden kolunu ve parmaklarını kaybedenler olmaktadır. Bunlara gerekli tazminat verilmemekte kopan parmağa karşılık gülünç denecek kadar bir para verilmekte, ayrıca işçi işinden çıkarılmaktadır.

Son olarak, işverenler servetine servet katabilmek için ülkedeki ekonomik bunalımı işçilerin üzerine yıkarak, yaklaşık yüz kadar arkadaşımızın toplu olarak işten çıkarıldığı halde sarı Teksif Sendikası yöneticileri bu toplu işten atmalara karşı seyirci kalarak patronlarla işbirliği halinde olduğunu bir kere daha gösterdi.

Biz Sarayköy Pamuklu Sanayi A.Ş. işçileri olarak fazla mesai yapmaya zorlanmakta ve mesai ücretlerimizi alamamaktayız Ayrıca toplu sözleşme gereği işyerince verilen yemekler sağlığa uygun değildir. İşveren 8 saat yerine 9 saat çalışmaya zorlamakta ve 8 saat parası verilmektedir. Örneğin, pazar günü 7 de bırakılması gereken iş 8 de bırakılmakta böylece 1 saat mesai ücreti alamadan angaryaya zorlanmaktayız.

Bizler yaşamını işçiliği satarak sürdürmeye çalışan işçiler olarak haklarımızın Sarı Sendikacılar tarafından alınamayacağını anlamış bulunuyoruz.

Haklarımızı almak için kendi sınıfımızın örgütlü mücadelesine inanıyoruz!

- YAŞASIN İŞÇİLERİN VE KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ MÜCADELESİ.
- KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK.
- İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE.
- KAHROLSUN FAŞİST VE REVİZYONİST SENDİKA AĞALARI.

DENİZLİ/SARAYKÖY

Fanfas Köyü'nden HALKIN KURTULUŞU'na

İBRAHİM KAYPAKKAYA Yoldaşı andık

Köyümüzde 18 Mayıs Akşamı İbrahim Kaypakkaya yoldaşı ölümünün 4.cü yılında andık. Onun şanlı direnişi, devrimci karekteri, yoldaşlara bağlılığı halka anlatıldı. "O faşizme ve sosyal faşizme karşı mücadelede bir bayraktır"denildi. Şiirler okundu. Faşizme ve sosyal faşizme; iki süper devlete ve Halk Demokrasisi andı içilere dağılındı.

TRABZONLU DEVRİMCİLER:

Revizyonizmi ve reformizmi alt etmenin ve devrimci proletaryanın bayrağını yükseltmenin tek yolu kitlelerle birleşmektir

15 Mayıs Pazar günü Halkın Yolu,Halkın Kurtuluşu ve Kürt M-L görüşlerini savunan devrimciler Ecevit'in Trabzon'a gelmesiyle düzenlenecek olan mitinge katılma kararı aldılar. H.Sesi görüşlerini savunan "proleter devrimciler" ise grup halinde mitinge katılmanın ve siyasi içerikli sloganların atılmasının hatalı olduğunu ve "provakasyona" alet olmayacaklarını belirterek, kitlenin içine dağılacaklarını söylediler.

CHP yöneticileri mitinge sadece kendi tesbit ettikleri slogan ve pankartlarla girilebileceğini, aksi takdirde miting alanına sokmayacaklarını açıkladılar.Ecevit'in "Fikir Hürriyeti" anlayışının proleter devrimciler karşısında fikir ambargosına dönüştüğü ortadaydı.

Orta yolcular ve Kurtuluş (K.S.D) grubu da proleter devrimci harekete küfreden revizyonistlerle anlaşarak "güç birliği" yaptılar ve miting boyunca "İleri Demokratik Düzen" ve "Faşizme Geçit Yok" sloganlarını revizyonist hainlerle beraber attılar. Devrimci Gençlik görüşlerini savunan orta yolcular bir kere daha gözlerini açıp halka ihanet edenlerle kol kola olduklarını görmelidirler.

Halkın Yolu,Halkın Kurtuluşu Kürt M-L görüşlerindeki devrimciler de durumu gözden geçirerek uygulanabilecek tertipleri halkla beraber göğüsleyebilmek ve temel siyasi sloganlarını halkla beraber atabilmek için halkın içinde "Katil İktidar" pankartının altında toplandılar. Miting alanında halka Halkın Yolu ve Halkın Kurtuluşu gazetelerini satarak halkla kaynaşmaya çalıştılar.Gazete satışlarına da engel olmaya çalışan CHP gençlik kolları görevlileri yurtsever gazetelerin satışını engellerken revizyonist halk düşmanı gazetelerin satılmasına izin veriyorlardı. Bütün engelleme çalışmalarına rağmen gazetemizin satışını önleyemediler.

Ecevit yaptığı konuşmada reformculuğun da ötesine geçerek anti - komünizm simsarlığı yaptı.Faşist diktatörlüğün 1 Mayıs'ta döktüğü kan kurumadan çıktığı kürsüden faşizme karşı tek bir laf etmeyen Ecevit, "Ne Amerika Ne Rusya" sloganını kitlelerle beraber atan proleter devrimcilere çatıyordu. Ecevit halkı proleter devrimcilerle karşı karşıya getirme siyasetinin çoktan iflas ettiğini bilmiyor mu? Proleter devrimciler halkla birlikte "İşçiler Sendika Yönetimine", "Herkese İş Köylüye Toprak Halka Hürriyet" "İşgale Nihayet Kıbrıs'a Hürriyet", "Kürtlere Özgürlük", "Kahrolsun Faşizm ve Sosyal Faşizm" sloganlarını haykırarak bütün tertipleri boşa çıkarıyor, temel siyasi sloganlar atmanın provakasyon olabileceğini söyleyenlerin hayallerini yıkarak teslimiyete hayır diyorlardı.

Daha sonra yürüyüş kolunun en önünde "Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Demokratik Türkiye" pankartıyla yürüyen proleter devrimciler devrim andı içerek dağıldılar.

15 Mayıs mitinginde kitlelerle bağ kurmanın, onlar içinde çalışmanın reformizmi ve revizyonizmi alt etmenin ve devrimci proletaryanın bayrağını yükseltmenin en önemli yolu olduğu gerçeğini anladık.

- NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE
- KAHROLSUN SÖMÜRGECİLİK KÜRTLERE ÖZGÜRLÜK!
- ECEVİT, FAŞİZM VE REVİZYONİZM İLE UZLAŞMAYA SON VERMELİDİR!
- KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL FAŞİZM!

TRABZON'da H.Y. H.K. Kürt M-L den bir grup Proleter Devrimcinin Açıklaması

SİVEREKLİ TARIM İŞÇİLERİ:

Hakkımızı söke söke alacağız

Bizler Siverekli tarım işçileriyiz.Topraklarımız yoktur. Burada topraklar Mehmet Bucak, Halil Kırvar, Şıh Halil Gürpınar gibi ağaların, şıhların elindedir. Bizler ağaların topraklarında yaz, kış köle gibi çalışmaktayız, karnımızı doyurabilmek için. Bu mevsimde ağaların ektikleri paluları (mercimekleri) toplamaya gideriz. Sabahın 3'ünde 4'ünde kalkar, akşamın 7'sinde geliriz evlerimize. 50 - 60 lira gündelik almak için en az 12 - 13 saat çalışırız. Yememiz içmemiz, her bir masrafımız kendimize aittir. Tarlada hasta olsak ölsek dahi ağa ve adamları dönüp te yüzümüze bakmazlar. Ağanın adamları bütün gün üstümüzdedir.Baş ucumuzda dikilirler köle gibi çalıştırmak için. Öğlen paydosunda ekmek yiyebileceğimiz bir parça gölge dahi yoktur. Yediğimiz yenmez, içtiğimiz su içilmez. Geçen sene palu işi için 35 40 lira gündelik verirlerdi.Bu sene devrimci gençlerin bizi uyarmasıyla ağalara karşı direnerek gündeliklerimizi 100 lira yaptırdık. Çünkü ağaların bizsiz bu işi yapamayacaklarını anladık. Eğer 100 liradan az verirlerse ağanın kamyonlarına binmiyoruz.Gündeliklerimizin 100 lira olmasıyla dertlerimiz bitmiyor.

Çalışma saatinin 8 saate indirilmesini, yeme, içmenin işverene ait olmasını istiyoruz.Ve çalışırken meydana gelen kazalardan veya hastalıklardan işverenin de sorumlu olmasını istiyoruz.

Elbette biliyoruz ki bu isteklerimizi elde etmek için mücadelemizi kararlı ve bilinçli olarak sürdürmemiz gerekiyor. Bu uğurda hertürlü mücadeleden geri kalmıyacağız. Haklarımızı almak için sonuna kadar mücadele edeceğiz ve haklarımızı söke söke alacağız.

HERKESE İŞ,
KÖYLÜYE TOPRAK
HALKA HÜRRİYET.

Siverekli Tarım İşçileri

Faşist baskı ve engellemelere rağmen

Gelibolulu devrimciler mücadelelerini sürdürüyorlar

Gelibolu Kültür Derneği yeniden kuruldu

Faşist baskı ve engellemelere rağmen Gelibolu Kültür Derneği yeniden kuruldu.

Çanakkale Valiliği'nin kanunsuz uygulamalarıyla defalarca dernekleri kapatılan Gelibolu'lu devrimciler, Gelibolu Kültür Derneği'ni yeniden kurduklarını bir bildiriyle açıkladılar.

Aşağıda bu bildiriden bazı bölümleri aktarıyoruz:

Ülkemiz AMERİKAN EMPERYALİZMİNİN hegemonyası ve SOVYET SOSYAL EMPERYALİZMİNİN yayılması altında YARI SÖMÜRGE GERİ BİR ÜLKEDİR. Halkımız işbirlikçi tekelci burjuvazinin ve toprak ağalarının "FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜ" altındadır. Bir taraftan Amerikan Emperyalizmi uşağı faşistlerin saldırısı bir taraftan ise Sovyet Sosyal Emperyalizminin uşağı sosyal faşistlerin saldırısı sürüp gitmektedir.

Ama emekçi halkımız bugün eskisinden daha da ileri atılarak faşist ve sosyal faşist zulme karşı mücadele bayrağını yükseltmektedir.

Hakim sınıfların hizdevrimciler olarak halkımızla omuz omuza her darbede derneğimize daha kararlı bir şekilde sahip metindeki güçler daha önce kurulan beş derneğimizi sudan sebeplerle kapatarak gelişmekte olan devrimci mücadeleyi engellemek istediler. Fakat biz çıktık ve çıkacağız.

Bugün yeniden açılmış olan derneğimiz yurtsever demokrat ve devrimcilerin EYLEMDE BİRLİK AJİTASYON ve PROPAGANDADA serbestlik ilkesi doğrultusunda, tüm saldırılara göğüs gererek hakettikleri dersi verecektir.

Yurtseverler,demokratlar, devrimciler! Amerikan uşağı faşistlerin saldırılarının ve Sovyet Sosyal Emperyalizminin uşağı sosyal faşistlerin ihanetinin son bulması ancak halkımızın örgütlü mücadelesi ve DEVRİMCİ İŞÇİ - KÖYLÜ İKTİDARININ kurulması ile son bulacaktır.

YAŞASIN YURTSEVER DEMOKRAT ve DEVRİMCİLERİN FAŞİZME ve SOSYAL FAŞİZME KARŞI MÜCADELESİ.
NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ TÜRKİYE.
HERKESE İŞ KÖYLÜYE TOPRAK HALKA HÜRRİYET.
KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK.
FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET

Gelibolu Kültür Derneği

Ad.Bşk. Mehmet Berber

İŞÇİ-KÖYLÜ MEKTUPLARINDAN

PAZARCIK'IN İNCİRLİ KÖYÜ'NDEN

Pazarcık'ın İncirli Köyünden bir devrimci, mektubunda, "Ülkemizde hangi demokrasiden sözediyorlar?" diye sormakta ve şöyle devam etmektedir: "Ben öteden beri ülkede az da olsa bir demokrasinin varlığına inanıyordum. Fakat başımdan geçen bir olaydan ve köyümüzdeki ağanın oğlunun işlediği bir olaya tanık olduktan sonra, ülkede demokrasi ve adaletten bahsedenlerin birer sahtekar olduklarına inandım:

Ben istemiyerek bir trafik kazası yaptım ve 24 ay ceza aldım,üzülmedim Ama bundan sonra bizim köyün ağasının oğlu 20 yaşlarında bir genci silahla öldürdü. Bu olayı ne jandarması ne de hükümeti arayıp sordu. Olayı hasıraltı ettiler.

Ben şimde yavaş yavaş anlıyorum ki bu düzenin kendisi ve bu düzenin, kanunları yoksul halkın değil, ağanın, patronun yararına yürümektedir. Bundan sonra bütün bu haksızlıklara karşı yılmadan mücadele edeceğim."

ALMANYA'DAN

Almanya'dan bir devrimci,faşistlerin işçiler arasında kışkırtıcılık yaptıklarını belirtmekte, onların, faşist TERCÜMAN gazetesinden büyük destek gördüklerini anlatmaktadır.Bundan birkaç hafta önce "Milliyetçiler Gecesi"ni de yine MHP'li faşist saldırganlar düzenlemiştir. Alman yazar Jurgen Ruth, Frankfurt savcılığına başvurarak, MHP'nin faaliyetini başka isimler altında yürüten derneklerin kapatılmasını istemiştir.

URFA'DAN

Urfa'dan yazan bir topraksız köylü mektubunda şöyle demektedir:

"Zenginlerin devleti bize bir iğne bile vermez; 6 yıldır toprak dağıtıyoruz, dağıtacağız dediler, bir dönüm toprak bile alamadık. Devlet yalan söylüyor bizi kandırıyor. Viranşehir'de bir kaç aileye toprak verildi, bunlara da faşist MHP'ye oy verdikleri için toprak verildi.

Batsın zenginlerin,ağaların bu devleti! Yeter! Kemiğimizi bile yediniz ama bu yaptıklarınızın hesabını bize vereceksiniz.

Kendi iktidarımızı kuracağız.

Yaşasın işçilerin ve Yoksul köylülerin mücadelesi!"

AKÇADAĞ'IN HİSARDERE KÖYÜ'.NDEN

Malatya'nın Akçadağ ilçesinin Hisardere Köylüleri, Gazetemiz Halkın Kurtuluşu'na ve okurlarına; köyümüze ve tüm devrimcilere yapılan baskı ve tetörü nefretle kınıyor ve protesto ediyoruz" demekte ve jandarmanın gece gündüz "kaçak arıyoruz" bahanesiyle arama yaptıklarını,ilk okulun önüne karakol kurulduğunu belirtmektedirler.

Hizardere köylüleri, köy öğretmeninin, faşist bir tertiple işinden alındığını ve halen arandığını belirtmektedirler. "Öğretmen yoldaşın görevden alınmasını ve köyümüze yapılan baskıları ilk okul öğrencileri de dahil protesto ettik. İlk okulu bir gün kapattık. Bu kararlı direnişimizden korkan faşistler gerilemek zorunda kaldılar. Bir daha da gelmediler." diyen Hisardere köylüleri, Şekeroba, Ören, Kara Terzi, Dedeyazı köylüleri ile birlikte bütün baskılara karşı koyacaklarını yazmaktadırlar.

SİLİFKE-GEDİKPINAR'DAN

Silifke, Gedikpınar Köyü devrimcileri, tüm proleter devrimcileri birleşmeye çağırmakta; sosyal faşistlerin "Maocu" karalaması konusunda ise şöyle yazmaktadırlar:"Her şeyden önce Mao ile Lenin hemfikirdirler. Aralarında hiç bir fark yoktur. İkisi de çağımızın büyük proleter devrimcileridirler. Aralarındaki tek fark ülkelerinde ayrı ayrı zamanlarda devrimi gerçekleştirmeleridir."

OF - UĞURLU KÖYÜ'NDEN

Of ilçesinin Uğurlu Köylüleri Çay ürünü konusunda yazmaktadırlar. Çayın kilosunun oy kaygısıyla 850 kuruştan 1000 kuruşa yükseltilmesi, çay fabrikaları ve alım yerlerinin yokluğu yüzünden bir yarar sağlamamıştır. Üreticiler çayı satamamakta ürün çürütülmektedir. Uğurlu köylüleri "Kurtuluşumuzun Ulusal Demokratik Halk Devrimi ile olacağına inanıyoruz" diyorlar.

FRANSA'DAN

Fransa'dan bir Türkiye'li devrimci, 1 Mayıs Katliamı ile ilgili olarak gazetemize yazdığı mektupta, faşist diktatörlüğün eli silahlı çetelerinin (Jandarma, MİT, Polis, Kontr-Gerilla, MHP, Ü.O vb.) 1 Mayıs katliamını önceden tertiplediklerini, sosyal faşistlerin ise bu cinayete ortaklık imzasını attıklarını belirterek: "Bağımsız Türkiye sloğanını bile fazla gören vatan satıcıları, halkımız daha dün yaptığınız ihanetleri unutmadı. Kurduğunuz sosyal faşist çetelere, devrimcileri vur emri çıkartan siz dedeğil misiniz? Grevleri kıran, işçileri mahkemelerde süründüren, milyonluk evlere taht kuran, "İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE" sloganını kanla bastıran SİZ sosyal faşistler değil misiniz?" demektedir.

KAHRAMANMARAŞ-ÇEVİRME KÖYÜ'NDEN

Kahraman Maraş,Çevirme Köyü devrimcileri, MİT ve Kontr-Gerilla ajanlarının, Çevirme, Horhor ve Yapılı köylerinde çeşitli tertipler içinde olduklarını, faşist diktatörlüğün sürekli baskı ve zulüm uyguladığını yazmaktadırlar. Ajanların, çeşitli yöntemlerle halkı alevi, sunni şeklinde bölmeye çalıştıklarını köylülere çeşitli işkenceler yapıldığını anlattıktan sonra: "Biz Elbistan köylüleri cephelere bölünmeyeceğiz.Bize gönderilen bu Mit ve Kontr-Gerilla mensuplarını bundan böyle açığa çıkaracak bu oyunu bozacağız; buna kararlıyız" demektedirler.

ŞEBİNKARAHİSAR'DAN

Şebinkarahisarlı devrimciler, 27 Mayıs günü yapılan CHP mitinginde devrimci sloganların yaygın bir şekilde atıldığını, gazetemizin satıldığını belirtmekte ve:

"Her anti faşist kitle eylemine katılarak proleter devrimci siyasetin en geniş kitlelere yayılması için çalışalım" demektedirler.

KAHRAMANMARAŞ'TAN

K.Maraşta yapılan CHP mitinginde sosyal faşistlerin ihbarına dayanarak Halkın Kurtuluşu gazetesi satan bir devrimciyi yakalamaya çalışan polis emekçi halkın kararlı tutumu karşısında gerilemek ve devrimci arkadaşın peşini bırakmak zorunda kalmıştır.

Baskı ve zulüm

Baş.ta.sa.1'de

lığı geliştirmek için, halkın güçlerini dağıtmak için yapılmaktadır.

Ve kendi kanlı saldırılarını, insanlık dışı işkence ve cinayetlerini bu tür asılsız iddialarla örtmeye çalışmaktadırlar.

Hemen hemen hergün bu tür başkanlar ve arkasından MİT ve Emniyet yetkililerinin açıklamaları, düzmece belgeler basında rastlanır hale geldi.

Son olarakta "Ankara'da THKO'ya ait bir hücre ele geçirildi" şeklinde bir haber yer aldı. Ve büyük bir gürültü koparıldı.Devrimciler üzerinde yoğun bir terör estirildi, bir çok düzmece belge vb. şeyler yayınlandı.

Faşist diktatörlüğün bu tür saldırıları ve halk içinde panik yaratmak için uydurduğu yalanlar, halkın mücadelesini bastıramamaktadır. Aksine halkımız artık bu tür şeylere inanmamakta, faşist diktatörlüğe karşı mücadelesi zayıflamak bir yana güçlenmektedir. 1 Mayıs kanlı katliamından sonra, kitlelerin meydanları tekrar doldurması, faşist diktatörlüğün baskı, terör ve panik yaratıcı şeylerle halkın mücadelesini bastıramayacağının ifadesidir.

Halkın Kurtuluşu PKP (R) ile

Baş.ta.sa.2'de

lü değildir. Devrimci bir partinin olmaması nedeniyle öncülük reformistler tarafından yapıldı. Bu nedenle de devletin yapısında köklü bir değişiklik yapılmadı. Revizyonistlerde yeni kurulan hükümetlerde görev almalarına rağmen onlarla devletin yapısını değiştirmek için en küçük bir çaba harcamadılar. Görevli revizyonistler aynı devlet yapısını kullanarak halkı baskı altında tutmayı amaçlıyorlardı.Onlar ele geçirdikleri sendikalarda bile en küçük bir değişiklik yapmadılar. Eskiden söz hakkı faşistlerin elinde idi.Şimdi ise söz hakkı revizyonistlerin elinde. Tabanın yine söz hakkı yok.

Fakat 25 Nisan darbesi sırasında bizzat halkın mücadeleye katılması ile olumlu bazı sonuçlarda elde edildi. Yeni anayasa ile halkın bazı yönetim organlarını kurmaları mümkün hale geldi. Basın özgürlüğü gerçekleşti. (Buna rağmen en büyük gazeteler yine faşistlerin denetiminde) Örgütlenme özgürlüğü ve grev hakkı gibi [illegible] teri yapma özgürlükleri gerçekleşti.

En önemli kazançta -sonuna kadar götürülmese de- [illegible] tirilmiş olan toprak reformudur. Faşistlerin 25 Eylül 1974 ve 11 Mart 1975 te yapmaya çalıştıkları darbe girişimleri sırasında, topraksız köylüler arazileri işgal ettiler. Hükümetin bu işgalleri önlemesi olanaksızdı. çünkü o dönemde sınıf mücadelesi büyük boyutlara ulaşmıştı. Hükümette yer alan revizyonist partininde kitle tabanına ihtiyacı vardı. Bu nedenle o da bu tip girişimlere zorunlu olarak karşı çıkamadı.

SORU : 25 Nisan darbesinden çıkartılması gereken dersler sizce nelerdir?

CEVAP: 25 Nisan 1974'ten bu yana üç sene içinde çıkartılması gereken dersleri şöyle özetleyebiliriz.

a) Küçük burjuvazinin devrime öncülük edemeyeceği açıklık kazanmıştır.

b) Faşizmi kökten yok edecek bir mücadele olmadığı sürece, reformist tedbirlerle faşizmi yok etmek olanaksızdır.

c) Revizyonistlerin karşı devrimci yüzü açığa çıkmıştır. Onlar, kitleleri devrim için yönlendirmek yerine, işçilerin aleyhine bir çok kararın altına imza koyarak ne denli işçi sınıfından yana olduklarını koymuşlardır.

d) M-L eylem klavuzu edinmiş bir proleterya partisinin öncülüğü olmadan devrimin mümkün olmadığı bir kere daha açıklık kazanmıştır. Darbe sırasında kitleler toprakları işgal ederek, fabrikalara el koyarak devrimci araçlarını kendiliğinden gelişen hareketlerle ortaya koydu. Ama bu eylemleri M-L bir partinin kitleler içinde kök salmış bir partinin öncülüğünün olması, tüm eylemlerin asıl hedefe yönlenmesini getirdi.

(DEVAM EDECEK)

Hasan Doğan

Baş.ta.sa.1'de

lar. Fakat HASAN'ı yakalamayı ve kaçırmayı başaramadılar.

Basında günlerce HASAN DOĞAN'ın kaçırıldığı yazıldı. Onu kaçıranların Amerikancı faşist MHP'nin afişlerini asan Ülkü Ocak lı faşist militanlar olduğu bilinmekteydi. HASAN DOĞAN'ın nerede olduğu, neye götürüldüğü faşist diktatörlüğün yetkililerince gayet iyi bilinmekteydi.

Seçim gürültüsü içerisinde bu kaçırma olayı küllendirildi. Tıpkı 1 Mayıs katliamının gerçek sorumlularının belgeleriyle, delilleriyle ortada olmasına rağmen, olayın faşistler ve sosyal faşistlerce, [illegible] içerisinde küllendirilmesi gibi.

7 Haziran Çarşamba günü, kaçırılmasından tam 9 gün sonra H.Doğan'ın cenazesinin morgda olduğu öğrenildi. Yetkili yerler, cesedin Sağmalcılar'da bir yerde bulunduğunu söylemektediler. Bunun da ne derece doğru olduğu meçhuldür.

HASAN DOĞAN yoldaşın vücudunda işkence izleri bulunmaktaydı. İşkence yapılarak öldürüldüğü apaçık ortadadır. [illegible] bugünkü şartlarda Hasan Doğan'ın hunharca katledilmesi, süregelen işkence ve siyasi cinayet olaylarının bir tanesinin daha eklenmesidir.

Daha dün İsmail Gökhan Edge'yi Diyarbakır işkencehanelerinde katlettiler. Ve yine Zeki Erginbay'ı [illegible]

[illegible] HASAN DOĞAN'ı hunharca katledenler bu sömürü ve zulüm düzeninin koruyucu-

su teşkil [illegible]

HASAN DOĞAN,halkımızın kurtuluşu, ülkemizin bağımsızlığı için [illegible]

Yoldaşları, yurtseverler, demokratlar,Hasan'ın cenaze törenini bir [illegible] faşist gösteri haline getirdiler. Büyük bir kalabalığın katıldığı törende cenaze morgdan alındı, Sirkeci'ye ve oradan Harem'e geçirildi. Yürüyüş boyunca "Hasan yoldaş kanın yerde kalmayacak" "Faşizme ölüm halka hürriyet", "Ne Amerika, Ne Rusya Bağımsız Demokratik Türkiye" sloganları atıldı. Yol boyunca halka bildiri dağıtıldı, katliamın iç yüzü anlatıldı. Sirkeci vapur iskelesinde yapılan saygı duruşuna vapur personeli siren çalarak katıldılar. Cenaze Harem'e geçirilerek, orada devrim andı içildikten sonra,bir grup devrimci tarafından Malatya'ya götürüldü.

Şimdi Hasan Doğan'ı katillerinin kim olduğu bu[illegible] Ama, katillerin kim olduğu bulunacak mı?

İşkencelerin,siyasi cinayetlerin hesabını soracağız diyenler,işkence ve cinayetlere kulaklarını tıkayarak mı, onları unutarak mı, işkencecilerden ve katillerden hesap soracaklar.

Önümüzdeki günlerde, sınıf mücadelesinin şiddetlenmesine paralel olarak, bu ve buna benzer işkence ve siyasi cinayetler ağırlık kazanabilir. Bütün devrimciler,yurtseverler, demokratlar hep birlikte buna karşı uyanık olmalıdırlar.

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK GAZETE
SAHİBİ ve SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: NEVZAT AÇAN, YÖNETİM YERİ: H.OSMANİYE CAD.ATA İŞ HANI 34/404 CAĞALOĞLU-İSTANBUL, ABONE ŞARTLARI: YURT İÇİ YILLIK 125.-TL. 6 AYLIK 65.-TL. YURT DIŞI YILLIK 200.-TL. 6 AYLIK 100 TL. İLAN ŞARTLARI: SANTİMİ 30 TL.
BASKI: DAILY NEWS VEB. GENEL DAĞITIM: YURT-DA ŞEFTALİ SOKAK NO: 10/4 SULTANAHMET-İSTANBUL, YAZIŞMA ADRESİ: PK. 1107 SİRKECİ-İSTANBUL

Polonya'nın ekonomik

Baş.ta.sa.1'de

Bu sömürü ve bu yağma, Moskova'nın kabul ettirdiği yeni sözde "entegrasyon" ve "işbirliği" planları temelinde gelecekte de daha fazla derinleşecektir. Tahminlere göre 1980 yılında Sovyetler Birliğinde üretilecek sülfirik asidin yarısı, Polonya'dan ithal edilmiş fabrikalarda sağlanacaktır.

Polonya kendi ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra fabrika ihraç ediyor olsaydı, sosyal emperyalistler kendilerini kolaylıkla savunabilirlerdi, oysa Polonya, tıpkı et ihraç ederken kendi pazarlarında et sıkıntısı yarattığı gibi ağaç levha fabrikası, şeker fabrikası "ihraç" ederken, halk şeker kıtlığı çekmekte, ağaç levha karaborsada satılmaktadır. Bu bir çok diğer temel tüketim maddesi ve ara mal için de geçerli olan bir durumdur.

Öte yandan, sosyal emperyalistler Polonyalı işbirlikçilerine taahhüt ettikleri kredi ve borçları da vermemektedirler. Bundan ötürü Polonyalı işbirlikçi hakim sınıflar Batılı kapitalist ve bankerlerden kısa vadeli ve yüksek faizli borçlar almakta -daha doğru bir anlatımla- batılı emperyalist sermayenin de Polonya'yı ve Polonya emekçi halkını sömürmesine ve talan etmesine yolu açmaktadırlar.

Polonya'nın Batı'ya borçları 10 milyar dolardır. Bu sebeple ihracat gelirlerinin büyük kısmı bu borçların yüksek faizlerini karşılarken erimektedir.

İşçi sınıfı ve emekçi halk bir yandan da Sovyet Ordusu'nun ve onun bir uzantısı durumunda olan Polonya Ordusu'nun ağır harcamalarını omuzlarında taşımak zorundadır.

Bütün bunlar, Polonya'da "sosyalizm"in değil kapitalist sınıflı ve sömürülü toplumun bulunmasından ileri gelen arazlardır.

Genel greve

Baş.ta.sa.1'de

nıfı açısından) bütün bu zaafları taşımaktadır.

MEES grevi aynı zamanda, atılmış bir "yarım adım"dır. Bu gün işçi sınıfı ile hakim sınıflar arasındaki mücadeleler daha büyük çaplı direnişleri zorunlu kılmaktadır.İşçi sınıfı ancak topyekün bir mücadeleye atılırsa haklarını savunabilecektir.

Bu günkü koşullar eylüm biçimi olarak GENEL GREVİ zorunlu kılmıştır. Bu bakımdan İŞKOLU GREVİ yetersiz bir silahtır.

DİSK ve TÜRK-İŞ yöneticileri, bütün gayretleriyle işçi sınıfının böylesine bir işe kalkışmasını engellemeye çalışmakta, yarım adımlarla işçi sınıfını aldatmaya uğraşmaktadırlar.

Önümüzdeki mücadele günlerinde GENEL GREV bayrağını daha da yükseklerde dalgalandırmak zorunda olan işçi sınıfı, mücadelenin akışı içinde sadece MESS gibi "DGM" gibi açık düşmanlarla değil, sosyal faşist ve faşist sendikacılar gibi sinsi düşmanlarla da savaşacaktır.

Bu gün MESS'in öne sürdüğü vahşi koşulları, yarın, hakim sınıflar bütün işçi sınıfı için ileri sürmeyi düşünmektedirler.

Onları durduracak tek silah işçi sınıfının topyekün direnişidir. GENEL GREVDİR.

GENEL GREV mücadelesinde aşılacak engeller için de en önemlilerinden biri ise hakim sınıfların çeşitli oyun ve saldırılarının uygulayıcıları durumunda olan faşist ve sosyal faşist sendikacılardır.

Gerçek sınıf sendikacılığı olmadan tutarlı ve amacına ulaşan ekonomik grevler de olmaz.

Bütün sınıf bilinçli işçiler - İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE şiarını, GENEL GREVE ulaşan yolda kararlılıkla savunmalıdırlar.

GENEL GREVE doğru yürürken yolumuza dikilen faşist ve sosyal faşist, hakim sınıf sendikacılığını ve reformist sendikacılığı yenmemiz gerekmektedir.

Aydınlık oportünizminin

Baş.ta.sa.2'de

sıntı, sınıf mücadelesinin keskinleşmesi ve Ekim proletarya devriminin dolaysız etkisi, hem Avrupa'da hem de sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde bir dizi devrime ve devrimci eyleme yol açmıştır.1918 Ocağında Finlandiya'da işçi devrimi; 1918 Ağustosunda Japonya'da "Pirinç Ayaklanmaları"; 1918 Kasımında,Avusturya ve Almanya'da, yarı-feodal krallıkları yıkan devrimler; 1919 Martında, Macaristan'da proletarya devrimi ve Kore'de ayaklanma; 1919 Nisanında Bavyera'da Sovyet Hükümeti; 1920 Ocağında, Türkiye'de burjuva-milli devrim; 1920 Eylülünde, İtalya'da fabrikaların işçiler tarafından işgal edilmesi; 1921 Martında Almanya'da proletarya öncüsünün ayaklanması; 1923 Eylülünde, Bulgaristan'da ayaklanma; 1923 sonbaharında Almanya'da devrimci buhran; 1924 Aralığında, Estonya'da ayaklanma; 1925 Nisanında Fas'ta isyan; 1925 Ağustosunda Suriye'de isyan; 1926 Mayısında, İngiltere'de genel grev; 1927 Temmuzunda, Viyana'da işçi ayaklanması. Bütün bunlar, Endonezya'daki isyan, Hindistan'daki derin karışıklık, bütün Asya'yı sarsan Çin Devrimi gibi olaylarla birlikte uluslararası devrim zincirinin halkaları,kapitalizmin derin genel buhranının parçalarıdır. Bu uluslararası devrimci süreç hem proletarya diktatörlüğünün, hem de milyonlarca köylünün toprak devrimine kopmaz bağlarla bağlı olan emperyalizme karşı milli kurtuluş savaşları ve sömürge ayaklanmalarının mücadelesini kucaklamaktadır. Böylece, devrim seli çok büyük halk kitlelerini sarmıştır.Dünya tarihi yeni bir gelişme aşamasına yani kapitalist sistemin uzun süreli genel buhranı aşamasına girmiştir". (Komünist Enternasyonal Programı, Sy: 29 30.)

"Devrimci selin çok büyük halk kitlelerini sarması", proletaryanın, ezilen halkların ve milliyetlerin "kapitalizmin kalesine" doğrudan doğruya saldırıya geçmesi, ve emperyalist burjuvazinin yükselen devrim dalgasını bastırarak buhranın bütün yükünü emekçi halkın omuzlarına yüklemeye ve bu sayede de kapitalizmin devamını ve istikrarını sağlamaya çalışması- kapitalizmin genel buhranının derinleşmesinin siyasi ve sosyal arenada ortaya çıkardığı sonuç işte budur.

Devrimle karşı-devrim arasındaki bu çatışma, şüphesiz ki, birinin zaferiyle, ya devrimin ya da karşı devrimin zaferiyle sonuçlanacaktır.

Proletarya ve ezilen halk yığınları örgütlüyse doğru bir siyasi önderliğe sahipse bu çatışma devrimci güçlerin zaferiyle, proletarya diktatörlüğünün veya demokratik halk diktatörlüğünün kurulmasıyla sonuçlanacaktır.

Tersine proletarya ve geniş emekçi yığınları zayıfsa, doğru bir siyasi önderlik altında değillerse, kuşkusuz, emperyalist burjuvazi yükselen devrim dalgasını bastıracak, ulusal kurtuluş mücadelelerini kana bulayacak kapitalizmin devamını ve istikrarını hiç değilse geçici bir süre için sağlamış olacaktır.

Devrimle karşı-devrim arasındaki çatışmanın karşı-devrim lehine sonuçlandığı durumlarda, hiç şüphesiz burjuvazi, hem yükselen devrim dalgasını bastırırken, hem buhranın bütün yükünü emekçi halkın omuzlarına yüklerken, hem de yeni şartlar altında egemenliğini sürdürürken "parlamentarizmi ve burjuva demokrasisinin eski metodlarını" kullanmayacaktır, ekonomik ve siyasi iktidarını yeni bir biçim altında sürdürecektir.

Bu yeni siyasi sistemin adı faşizmdir,burjuvazi iktidarını bu şartlarda faşist diktatörlük altında sürdürür.

Faşizmin emperyalizm çağında burjuvazinin son egemenlik biçimi olmasının anlamı da budur zaten.

Bu bakımdan faşizm, AYDINLIK oportünizminin iddia ettiği gibi, emperyalistler arası veya egemen sınıflar arası çelişkinin bir ürünü değil,devrimle karşı-devrim arasındaki mücadelenin bir ürünüdür, devrimle karşı-devrim arasındaki mücadelenin karşı-devrim lehine sonuçlanmasıyla ortaya çıkan siyasi bir yönetim biçimidir.

Birinci emperyalist savaş sonrasında, Almanya, İtalya, Polonya, İspanya, Çin vb. ülkelerde faşizm, bu seyri izleyerek, ve var olan yerlerde burjuva demokrasisini yok ederek iktidara geldi.

(Devam Edecek)

Sovyet revizyonistleri

Baş.ta.sa.1'de

bu amaçla çalıştıkları da söyleniyor, fakat onlar acele etmemektedirler.Onlar Sovyet iktidarını ortadan kaldırıyorlar fakat aynı zamanda bu işlerini gizliyor ve sosyalist görünümünü muhafaza etmeye çalışıyorlar".

1968 yılında Zeri i Popüllit (Arnavutluk Emek Partisi Organı) böyle yazıyordu.Revizyonistlerin, proletarya diktatörlüğünü ortadan kaldırırken ne denli "titiz", sabırlı ve sinsi karşı-devrimci yollar izlediklerine dikkat çeken Arnavutluk Emek Partisi'nin çizdiği tablo, bugün, yeni gelişmelerle, doğruluğunu bir kez daha kanıtlamaktadır.

Sovyet revizyonistleri Stalin döneminin Marksist-Leninist ilkelere dayalı sosyalist anayasasını ortadan kaldırmak için son derece sinsice ve sabırlı davrandılar. Onlar,revizyonist ihaneti iç ve dış ilişkilerde, ekonomi, siyaset ve ideolojide güçlendirir ve perçinlerken; burjuva görüşleri ve geniş çaplı uygulamaları sistemleştirirken, sosyalist toplumun kalıntılarını tek tek " temkinli " bir yoldan ortadan kaldırmaktaydılar.

YENİ ANAYASA TASLAĞI "SOVYET" KAPİTALİST SİSTEMİNE TAMAMEN UYGUNDUR.

Onlar, bu yöntemle, epeyce yol katettiler. Karşı devrimcilerin, Sovyet burjuvazisinin yeni adımlarından biri de Sovyet Anayasasının (1936) değiştirilmesi olacaktır. 4 Haziran'da açıklanan yeni anayasa taslağı,baştan sona revizyonist, kapitalist bir yapıdadır. Bu değişiklik gerçekleştiği zaman, Sovyet Sosyalist Anayasası restorasyon gerçekleştiğinden bu yana zaten kağıt üstünde kalmış ve hayata geçirilmeyen bu büyük Marksist - Leninist yapıt, Sovyet burjuvazisi tarafından kaldırıldığı raftan indirilip "hukuken" de feshedilmiş olacaktır.

Proletarya diktatörlüğünü tamamen reddeden yeni taslak, "halkın partisi" ve "halkın devleti" safsatalarını hukuksal plana yansıtmaktadır.

"Demokrasinin genişletilmesi" gibi hoş ama boş bir vaadle faşist diktatörlük altında ezilen kitleleri uyutmaya çalışan anayasa, dış siyasette, Sovyet emperyalizminin izlediği kanlı talancı ve tahakkümcü yolu meşru gösterebilmek ve "sosyalist" bir görünümle gizleyebilmek için "uluslararası iş bölümü" ilkesini savunmaktadır. Bu "ilke" aslında da emperyalizmin özelliği olan dış pazarları ele geçirme, talan etme, fetih ve ilhakçılık eğiliminin hukuk alanına yansımasından başka bir şey değildir.

Bu anayasa taslağı, sosyal faşistlerin kendilerine hukuk üstyapı kurumunda da meşruluk arama çabası olduğu gibi aynı zamanda onun dünya halkları karşısında ne kadar, aciz ve zavallı olduklarının da bir belgesidir: 1956'larda başlayan revizyonist karşı devrim,ancak 1977 yılında Stalin'in şanlı Sovyetlerinin Anayasasına el uzatma cesaretini kendinde bulabilmiştir.

Tek başına bu, Sovyet halkının, ve onun öncüsü işçi sınıfının, partisinden ve kendi diktatörlüğünden yoksun kaldığı şartlarda bile hala nasıl büyük bir devrimci güç olduğunun belgesi değil midir?

Anayasa taslağı, sosyal-faşistlerin gücünün değil, tersine zayıflığının, ucuz demagojileri "anayasa" olarak yutturma zorunda kalışlarının belgesidir.

Sınıf mücadelesi kanunlarının kaçınılmaz sonucu, Rusya'da sosyal-faşist diktatörlüğün, işçi sınıfı ve emekçi halk tarafından ezilmesi olacaktır. Hiç bir "anayasa" bunu engelleyemez.

Podgorni

Baş.ta.sa.1'de

lımların içine itmekte, emekçi yığınların mücadelesi ve kapitalist emperyalist sistemin diğer bütün onulmaz hastalıkları emperyalist Rus burjuvazisini pençeleri içinde kıvrandırmaktadır.

Çeşitli çıkar ve sömürüden daha fazla pay alma çatışmalarının için için parçalanmalara ve iç çatışmalara yolaçtığı şartlarda varlığını sürdürmeye çalışan Rus burjuvazisi, siyaset alanında "sosyalist birlik", "tek parti", "proleter disiplini" vs. gibi sloganlarla, bölünmüş hizipleşmiş ve birbiriyle sürekli çatışma içinde bulunan karşı devrimci gruplaşmaları gözden ırak tutmaya büyük çaba harcamaktadır.

Fakat gerçekler, bütün yalanları aşacak güçtedir.

Nitekim, sovyet burjuvazisi de, kapitalizmin kaçınılmaz sonucu siyasi hizipleşme ve hizip çatışmaları olgusunun üzerini bir türlü örtemeyecektir.

Podgorni'nin tasfiye ediliş tarzı, akla hemen Kruşçev'in "tahttan indirilişi"ni getirmektedir.

"İktidardaki revizyonist kliklerin, özellikle de Sovyet Kliğinin durumu temellerinden sarsılmaktadır. Artık aralarındaki derin çatlakları ve şiddetli iktidar mücadelelerini saklayabilecek durumda da değildirler. Sovyet modern revizyonistlerinin esin kaynağı ve başı N. Kruşçev'in başarısızlığı ve sessizce uzaklaştırılışı da derin bunalımın, revizyonist istikrarsızlığın en açık bir ifadesiydi". AEP, 1969 yılında Kruşçev'i alaşağı eden komployu temellerine bağlıyor ve, emperyalist sistemin onulmaz hastalıklarının bir sonucu olarak ortaya çıktığını gösteriyordu.

Tarihin gözüyle bakıldığında bir arpa boyu bile olmayan 8 - 10 yıl içinde "Sovyet" siyasi önderliğinin yine benzer bir bunalımla karşılaştığını, görmekteyiz.

Sosyal faşistler,"Devlet Başkanlarını" "sessizce uzaklaştırmak" zorunda kalmışlardır.

Hiç bir gerekçe gösterilmeden, hiç bir ideolojik mücadele verilmeden, hiç bir polemik açılmadan "Devlet Başkanı" ve "Politbüro üyesi"bu ünvanlarını yitiriveriyor!

Olayın tam da "anayasa değişikliği" ile ilgili çalışmaların başlama tarihine rastlaması,"mükemmel","istikrarlı","sosyalist" düzeni daha da iyice ve keskin bir biçimde teşhir etmekte ve gerçeklerin tam da tersi olduğunu göstermektedir.

Podgorni'nin tasfiyesi de tıpkı Kruşçev'in tasfiyesi gibi uzun hizip çatışmalarının, iğrenç şantajların, skandalların, yolsuzlukların, ve pazarlıkların bir işareti ve sonucudur. Halktan gizli, "kapalı" burjuva salonlarında ve "iktidar çevrelerinde" sürdürülen tiksindirici bir "savaşım"ın sonucunda Podgorni sosyal faşist devlet aygıtında işgal ettiği mevkiden "sessizce" ayrılmıştır.

"Sessiz uzaklaştırma", şantajların,skandalların, pazarlıkların, hizip çatışmalarının doldurduğu pis ve kanlı burjuva politikası dehlizlerinden çıkarak gerçekleşen bir sonuçtur.

Polonya'da

malar ve vergilerin arttırılması emekçileri sefaletin derinliklerine itmektedir.

Sosyal emperyalizmin talanı altındaki Polonya burjuvazisi buhrandan şiddetli bir şekilde etkilenmiştir. Buhrandan kurtuluşun yolu olarak ise yukarıda anlatılan yöntemleri kullanmayı bulmaktadır.

Ağır borçları,ağır silahlanma masraflarını ve sosyal emperyalistlerin yoğun sömürüsünün yarattığı durumun sonuçlarını işçi sınıfı ve emekçi halkın omuzlarına yıkmaya çalışan Polonya burjuvazisi bunun için baskı ve terörü arttırmaktadır.

Fiyatların arttırılması ve ücretlerin düşürülmesi hedeflerine ulaşmanın tek yolu, Polonya işçi sınıfının örgütlü direnişini kırmaktan geçmektedir.

Haziran ayında Helsinki Konferansının 1 yıllık sonuçlarının gözden geçirileceği toplantıdan sonra işçi sınıfı ile Polonya burjuvazisi arasındaki mücadeleler son derece keskinleşecektir.

Ancak Polonya burjuvazisinin, "Helsinki Ruhu" na bile pek aldıracak halinin kalmadığı anlaşılmaktadır.

Polonya işbirlikçi burjuvazisi bundan 6 yıl önce de yine benzer bir "dar boğaz" içinde kalmış ve kurtuluşu, çalışan yığınları daha fazla sömürmekte aramıştı.

Fakat sosyal faşist diktatörlük, işçi sınıfının kararlı ve şiddetli mücadeleleri karşısında tıkanıp kalmış, sosyal faşist Gomulka hükümet başkanlığından düşmüştü.

Yapılmak istenen zamlar da yapılamamış, işçi sınıfının daha fazla sömürülmesine işçi sınıfının devrimci mücadeleleri engel olmuştu.

Gomulka'nın yerine getirilen Gierek, daha şirin ve yumuşak başlı görünmeye çalıştı.

Ancak kapitalist toplumsal ve ekonomik yapıda devrevi buhranlar ancak yenileriyle yer değiştirmek için sona ererler, emperyalizmin genel bunalımı ise süreklidir.

Bu yüzden 6 yıl önce oluştuğu iddia edilen "sosyalist ekonomik istikrar" 6 yıl bile dayanamadan daha da şiddetli bir buhranla ortadan kalktı."Şirin" gözükmek iddiasıyla ortaya çıkan Gierek hükümeti de bir önceki sosyal faşistin durumuna mahkum oldu. Geçen yıl Haziran ayında Gierek temel ihtiyaç ve gıda maddelerinin fiyatının arttırılacağını ilan eder etmez, işçi sınıfı haklarını mücadele ile korumaya başladı. PKP (Polonya Komünist Partisi) önderliğinde kitleler sosyal faşist diktatörlüğün saldırılarını yeniden püskürtmeyi başardılar. Sosyal faşist burjuvazi yine yenik düştü.Tutuklanan işçi önderleri bir bir serbest bırakıldılar.

Şimdiki durum,yeni bir saldırıyı zorunlu kılmaktadır.

"Helsinki Ruhu"na sadık kalamama telaşı bile sosyal faşist zalimlerin maskelerini yırtıp atarak işçi sınıfına açıktan açığa saldırmalarının önüne geçemiyor.

Polonya sosyal faşist diktatörlüğü şimdi yeni kanlı saldırıların planlarını yapıyor ve onları uygulamaya çalışıyor.

Geçen yılın şanlı direnişi sırasında kurulmuş olan İşçi Haklarını Koruma Komitesi (KOR)'in üyeleri yeniden hapse atılmaya başlanmıştır. İşkence ve tehditle, komünistler ve yurtseverlerin gözü yıldırılmaya çalışılmaktadır.

Sadece Varşova'da,(KOR) un en azından 6 üyesinin ve 3 sempatizanının hapiste olduğu belirtilmektedir. Komiteyle bağı olduğu düşünülen emekçiler çeşitli baskılar altında tutulmakta, evleri aranmaktadır.

CİNAYET SINIF MÜCADELESİNİ DURDURABİLİR Mİ?

Stanislav Pijas adlı bir üniversite öğrencisinin (KOR)'la bağıntısı olduğu için sosyal faşist diktatörlüğün gizli polisi tarafından katledilmesi, emekçi halkın işçi sınıfı öncülüğünde mücadelesini daha da yükseltmesine yolaçmıştır.

7 Mayıs'ta öldürülen Pijas'ın cenaze törenine 5000 kişi katılmıştır.

Baş.ta.sa.1'de

Cenaze törenine katılmak için Krakovi şehrine gelmek isteyen bir kaç (KOR) üyesi, tutuklanmıştır. 2 (KOR) üyesi ise cenaze töreninden dönerken ağır bir trafik kazası geçirmişlerdir. Trafik kazasının (!) gizli polis tarafından yapıldığı öne sürülmektedir.

Emperyalizmin genel bunalımının derinleşmesi, özellikle ülke üzerindeki sosyal emperyalist talanın ve baskının artması, sosyal faşist diktatörlüğü bütün yalan ve boş vaadlerden arınmış, açık bir şiddet politikası uygulamaya zorlamaktadır.

Pijas'in katledilmesi KOR üyelerinin tutuklanması, Polonya Komünist Partisinin üyesi ve sempatizanlarının sosyal faşist diktatörlüğünün gizli polisi ve işkencecilerinin hunharca baskıları altında bulunmaları sosyal faşist diktatörlüğün, halkın mücadelesi karşısında ne kadar zayıf düştüğünün göstergeleridir.

Ölüme mahkum bütün sömürücüler gibi Polonyalı işbirlikçiler de zulüm ve süngüyle sınıf mücadelesinin demirden yasalarını kırmaya boşuna uğraşmaktadırlar.

Onların kokuşmuş sömürü ve zulme dayalı iktidarları Polonya işçi sınıfının ve emekçilerin kararlı yumrukları altında ezilecektir.

Zafer PKP önderliğinde mücadele eden işçi sınıfının ve emekçi halkın olacaktır.

E. Karakaya

Baş.ta.sa.1'de

rimcilerin kinini daha da bileyecek mücadeleyi güçlendirecektir.

Devrimciler faşist diktatörlüğün bu saldırılarına karşı sağlam bir ittifak oluşturmalı, uyanık hareket etmelidirler.

Çetin mücadele

Baş.ta.sa.1'de

sidir.

Kurtuluşa götüren yol hakim sınıfların sihirli sandığından geçmemektedir ve asla geçmeyecektir.

Başta sınıf bilinçli işçiler olmak üzere tüm çalışanlar zulmü tek bir yolla ezebilirler,sömürü çarkını tek bir yolla parçalayabilirler; Bu yol,kendi gücüne güvenerek, milyonlarca emekçinin gücünden başka hiç bir dayanak aramadan faşist diktatörlüğe karşı kararlı,etkili örgütlü ve uzlaşmaz kitle mücadeleleri vermektir. Devrimci mücadeleden bir an bile sapmadan bütün güçleri birleştirerek hakim sınıfların canevine vurmaya devam etmeliyiz.

Bizi kurtaracak olan kendi ellerimiz, kendi gücümüzdür. Zulme ve sömürüye, ahlaksızlığa, yolsuzluğa her türlü çürümüşlüğe son verecek olan her hangi bir sömürücü sınıfın iktidarı değil, işçilerin ve köylülerin devrimci iktidarıdır.

Önümüzdeki günler, kolay yollara inanmış, kar- mış kişiler için karanlık günler olabilir,fakat kurtuluşun doğru ve tek yoluna inanmışlar için, milyonlarca emekçi için gelecek günler karanlık günler değildir.

Bizim için önümüzdeki günler çetin ve zorlu mücadele günleridir.

Halk hiç bir zaman karanlığa esir olmayı kabul etmeyecektir. O coşkun bir sel olup bütün karşı devrimci bentleri yıkarak, sosyalizme ulaşacak güce sahiptir.

O halde, durmadan ileriye atılalım,aydınlık ve özgür günlere ulaşmak için karanlığı yıkalım.

Seçimin ilk sonuçları

Baş.ta.sa.1'de

bir araya gelmesiyle birlikte kendisinin ve "CHP'ni destekleme cephesinin" arzuladıkları sayıya ulaşamadıysa da 5 Haziran seçimlerinden reformculuğu temsil eden en birleşik merkezi ve güçlü bir şekilde sandıktan çıkmıştır. "Sol" adına başka hiçbir güçlü partinin seçim sahnesinde gözükmediği, sosyal faşist mihrakların birçoğunun CHP'nin iktidarında kendi geleceğini parlak görmesi ve bu nedenle CHP reformizmini hararetle desteklemesi bu partinin seçimlerden güçlenerek çıkmasının önemli nedenlerinden bazılarıdır. Öte yandan 1960 sonları ve 1970 başlarında ordu içinden gelecek darbelere bel bağlayan umutların yerini parlamentarist bir partinin alması CHP hakkındaki pembe hayallerin daha da yaygınlaşması sonucunu getirmiştir. T"K"P revizyonizminden, Mihri Belli'ye ve Halkın Sesi gibi oportünist akımlara kadar geniş bir yelpaze için CHP bir umut kaynağı olmuş ve CHP'nin yaydığı reformcu hayallerin güçlenmesine yolaçmıştır. Birçokları için artık geçmişte kalmış buruk bir hayal olan cuntacı reformculuk şimdi yerini parlamentocu CHP'ne bırakmıştır.

5 Haziran seçimi faşistleri parlamentoda da merkezileştirmiş ve bu anlamda güçlendirmiştir. DP MSP ve CGP gibi partilerin aleyhine olarak siyasi hayatımızdaki en gerici iki parti AP ve MHP, faşizmin güçlerini topladığı merkezler olmuştur. MHP nin seçimlerden geçmişe göre büyük bir gurup ve yaklaşık 1 milyon oyla çıkması gericiliğin bu en karanlık gücünün küçümsenmesinin ne denli tehlikeli bir düşünce olduğunu göstermiştir.

Yükselen halk mücadelesi karşı devrimi de birleşmek ve toparlanmak zorunda bırakmıştır. Karşı devrimin çetelerinin arasındaki çelişkilerin parlamento planında da olsa azalması elbette halk güçleri açısından olumsuz bir durumdur.

5 Haziran seçimleri aynı zamanda sağcı partilerin aldıkları oyların toplamıyla gericiliğin gücünün daha derinlerde olduğunu göstermiştir. MSP, AP ve MHP'nin özellikle Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da toprakağalarına, tefecilere dayanarak aldıkları oylar ortaçağın karanlık güçlerinin hala yığınları geniş ölçüde etkilerinin altında tuttuğunu ispatlamıştır.

Son olarak seçimler TİP'in şahsında revizyonizmin nasıl içi boş ve kof bir unsur olduğunu göstermiştir. 21 milyon seçmenden yalnızca 20 bin oy alabilen TİP revizyonizminin hiçbir kitle tabanı olmadığı ispatlanmıştır. Elbette revizyonistlerin etkisindeki bu kesimler sosyal faşizmin baş mihrakı tarafından CHP ' ne doğru yönlendirilmiştir. Ama bu kesimlerin de yol ayrımlarında CHP reformculuğunu mu yoksa revizyonizmi mi tercih edeceği konusu şüphelidir. Revizyonizmin gücü hala bazı demokratik kuruluşların tepesine paraşütle indirilen kişilerin buraları hakimiyetleri altında tutmasında yatmaktadır.

Seçimler hakim sınıfların siyasi bunalıma bir çözüm olması için hayal ettikleri sonucu getirmemiştir. Hiçbir parti meclis çoğunluğunu ve dolayısıyla tek başına iktidar olma hakkını kazanamamıştır. Büyük burjuvazinin birçok kanadının uzun süreden beri MSP'den kurtulma isteği bütünüyle, gerçekleşmemiştir. MSP hala şu veya bu parti ile koalisyon yapma durumunda "anahtar parti" olma rolünü kaybetmemiştir.

Hakim sınıflar buhrana çözüm yolu ararken CHP alternatifinden hiç de çekinmediklerini de ortaya koymuşlardır. Hatta hakim sınıfların sesi bir çok yayın organı CHP iktidarını hararetle desteklemektedir. Birçok hakim sınıf kliği MSP yerine CHP iktidarını rahatlıkla tercih etmektedir. Bu tercih hakim sınıflar yönünden içirde bulunulan ekonomik buhranın bir çözümü olarak da ele alınmaktadır. Her geçen gün derinleşen buhranın yüklerini işçi sınıfına ve ezilen halk yığınlarının sırtına yıkmanın ve bunu en asgari toplumsal muhalefetle karşılamanın bir yolu olarak CHP iktidarı tercih konusudur. CHP'nin programında da hakim sınıflar düzeninin sosyal ve ekonomik temellerine yönelecek ve bu nedenle onları korkutacak hiçbir yan yoktur. CHP'nin halkımızın kanını emenler tarafından böyle karşılanması bunun bir kez daha ispatı değil midir?

Seçim sonuçları CHP iktidarını kraldan daha kralcı bir biçimde bekleyenleri de düş kırıklığına uğratmıştır. Şimdi bu çevreler seçimlerin öncesinden daha da şiddetli reformculuğun şakşakçılığını yapmakta, halk için hiçbir köklü çözümün söz konusu olmadığı hükümet değişikliğinin peşinden gitmesinin öğütleri verilmektedir.

Seçim sonuçları hakim sınıfların düzeninin kokuşmuşluğunu göstermesi açısından da halk için eğiticidir. Seçimin ortadan kaldıramadığı hükümet buhranı şimdi yeniden milletvekili pazarlarıyla çözülmeye çalışılmaktadır. Düne kadar MC'nin nasıl milletvekili transferleriyle kurulduğunu eleştirenler hiç sıkılmadan Ecevit'e aynı yolu tutmasını açıktan söylemektedirler. Seçimin kendisi ve doğuracağı bu sonuçlar düzenin, parlamentonun teşhirinin yeniden en iyi aracı olmuştur.

Bu şartlar altında bütün proleter devrimcilerin en önemli görevi bıkmadan hükümet değişikliğinin hiçbir köklü çözümü getirmiyeceğini, bugün tek doğru şiarın "Yaşasın devrimci işçi köylü iktidarı" olduğunu anlatmaktır. Reformcu hayaller geniş halk kitlelerinin kafasından silinene kadar yürüteceğimiz mücadele bu olmalıdır. Reformizmin örümcek ağları o kadar derinleri sarmıştır ki,bugün bu görev herşeyden daha acil ve zorunlu bir hale gelmiştir.

HER 15-16 HAZİRANDA İŞÇİ SINIFI HAREKETİ BİR ADIM DAHA İLERDE

Yaşasın 15-16 Haziran şanlı işçi direnişi

15-16 Haziran şanlı işçi direnişi emperyalist sömürüyü yok ederek, işbirlikçi hakim sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarını yıkarak bağımsız ve demokratik Türkiye'yi gerçekleştirecek biricik gücün emekçi halk yığınları olduğunu, halkın silahlı gücü olduğunu, halkın kurtuluşu'nun ancak şiddete dayanan bir devrimle gerçekleşebileceğini ortaya koydu

15-16 Haziran direnişi, DİSK ve TÜRK-İŞ'in başına çöreklenmiş sendika ağalarının gerçek yüzlerini bir kere daha açığa çıkardı. İşçi yığınları onların işçi sınıfının hainleri olduğunu "ateş hattında" bir kere daha anladı

15-16 HAZİRAN 1970, TÜRKİYE İŞÇİ SINIFININ SÖMÜRÜYE, ZULME VE BASKIYA KARŞI AYAĞA KALKTIĞI, ŞAHLANDIĞI BİR GÜNDÜR.

15-16 HAZİRAN 1970, İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİNİN KİTLEVİ BİR KARAKTER KAZANMASI AÇISINDAN BİR DÖNÜM NOKTASIDIR.

15-16 HAZİRAN ŞANLI İŞÇİ DİRENİŞİ, İŞÇİ SINIFININ VE BÜTÜN EMEKÇİ HALKIN YÜZYILLAR SÜREN BİR MÜCADELE SONUCUNDA KAZANMIŞ OLDUĞU EKONOMİK, DEMOKRATİK VE SİYASİ HAK VE ÖZGÜRLÜKLERİNİ DAHİ TAMAMEN ORTADAN KALDIRMAK İSTEYEN EGEMEN SINIFLARI ŞİDDETLE SARSTI, İŞBİRLİKÇİ BÜYÜK BURJUVAZİNİN, TOPRAK AĞALARININ VE ONLARIN SİYASİ TEMSİLCİLERİNİN YÜREĞİNE KORKU SALDI.

15-16 HAZİRAN DİRENİŞİ, DİSK'İN VE TÜRK İŞ'İN BAŞINA ÇÖREKLENMİŞ SENDİKA AĞALARININ GERÇEK YÜZLERİNİ BİR KERE DAHA AÇIĞA ÇIKARDI. İŞÇİ YIĞINLARI ONLARIN İŞÇİ SINIFI HAİNLERİ OLDUĞUNU "ATEŞ HATTI"NDA BİR KERE DAHA KAVRADI.

İŞÇİ SINIFI, EMPERYALİZME VE YERLİ GERİCİLİĞE KARŞI MÜCADELENİN EN KARARLI SAVAŞÇISI, ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNİN ÖNCÜ GÜCÜ OLDUĞUNU 15-16 HAZİRAN'DA CANI VE KANI PAHASINA BİR KERE DAHA İSPATLADI.

15-16 HAZİRAN ŞANLI İŞÇİ DİRENİŞİ, EMPERYALİST SÖMÜRÜYÜ YOK EDEREK, İŞBİRLİKÇİ HAKİM SINIFLARIN EKONOMİK VE SİYASİ İKTİDARINI YIKARAK BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK TÜRKİYE'Yİ GERÇEKLEŞTİRECEK BİRİCİK GÜCÜN EMEKÇİ HALK YIĞINLARI OLDUĞUNU, HALKIN SİLAHLI GÜCÜ OLDUĞUNU, HALKIN KURTULUŞUNUN ANCAK ŞİDDETE DAYANAN BİR DEVRİMLE GERÇEKLEŞEBİLECEĞİNİ ORTAYA KOYDU.

VE 15-16 HAZİRAN DİRENİŞİ, BİR YANDAN EMEKÇİ YIĞINLARIN SİYASİ MÜCADELESİNİ ÖRGÜTLEYECEK VE YÖNETECEK, İŞBİRLİKÇİ BÜYÜK BURJUVAZİNİN VE TOPRAK AĞALARININ FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜNÜ YIKARAK, YERİNE DEVRİMCİ DEMOKRATİK HALK İKTİDARINI VE GİDEREK PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜ KURACAK OLAN DEVRİMCİ PROLETARYA PARTİSİNİN GEREKLİLİĞİNİ, BİR YANDAN DA İŞÇİ SINIFININ SENDİKAL BİRLİĞİNİN VE SINIF SENDİKACILIĞININ GEREKLİLİĞİNİ BÜTÜN ÇIPLAKLIĞIYLA BİR KERE DAHA VURGULADI.

BUGÜN ŞANLI İŞÇİ DİRENİŞİNİN 7. YILINDA, 15-16 HAZİRAN 1970'İN MÜCADELE TECRÜBESİ, İŞÇİ SINIFININ VE BÜTÜN HALKIN DEVRİMCİ MÜCADELESİNE IŞIK TUTUYOR, ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNİN YOLUNU AYDINLATIYOR.

15-16 Haziran 1977 işçi sınıfının sendikal birliğinin gerçekleştirilmesi ve sınıf sendikalarının olusturulması yolunda yeni bir dönem, proletaryanın siyasi örgütünün inşası yolunda ileri bir atılış olsun

15-16 HAZİRAN 1977 İŞÇİ SINIFI HAREKETİNİN TEMEL ZAAFLARINI AŞMA YÖNÜNDE İLERİ BİR ADIM, TÜRK-İŞ'İN VE DİSK'İN BAŞINA ÇÖREKLENMİŞ FAŞİST VE SOSYAL FAŞİST VE REFORMİST SENDİKA AĞALARININ TASFİYE EDİLEREK İŞÇİ SINIFININ SENDİKAL BİRLİĞİNİN GERÇEKLEŞTİRİLMESİ VE SINIF SENDİKALARININ OLUŞTURULMASI YOLUNDA YENİ BİR DÖNEM, PROLETARYANIN SİYASİ ÖRGÜTÜNÜN, DEVRİMCİ PROLETARYA PARTİSİNİN İNŞASI YOLUNDA İLERİ BİR ATILIŞ OLMALIDIR.

1977'NİN 15-16 HAZİRANINDA SINIF SENDİKALARININ VE DEVRİMCİ PROLETARYA PARTİSİNİN OLUŞTURULMASI İÇİN İLERİ!

HER 15-16 HAZİRANDA, ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ MÜCADELESİNDE BİR ADIM DAHA ÖNDE.

YAŞASIN 15-16 HAZİRAN ŞANLI İŞÇİ DİRENİŞİ!

HALKIN KURTULUŞU